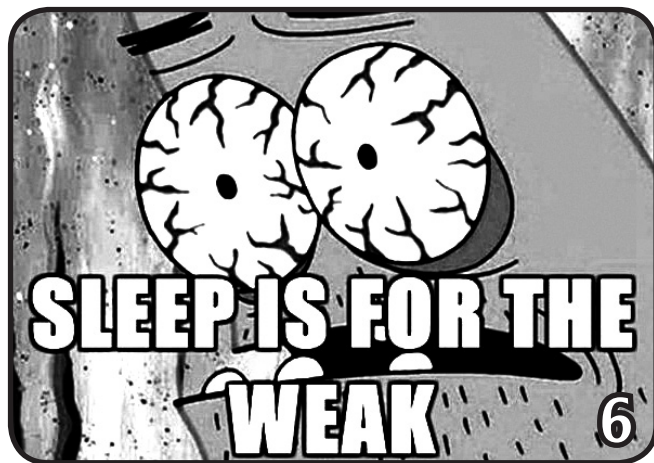

ГЕНЕРАТОР

ЧАСОПИС СТУДЕНАТА ЕЛЕКТРОТЕХНИКЕ

Садржај

промене
4 **Номо visualis**

тема броја
6 **Знање је моћ**

наука
10 **Ефекат лептира**

погрум
14 **КСТ**

ушћојис
18 **Дворци Војводине**

забава
26 **Наизменичне струје**
забава и факс

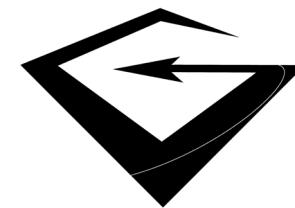
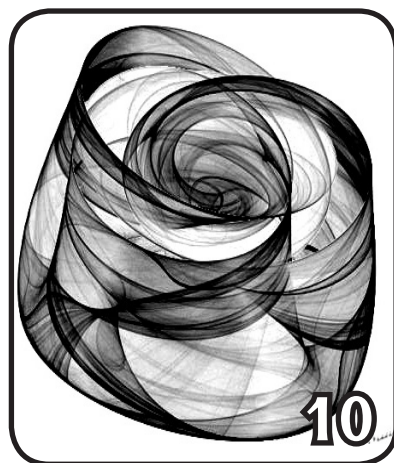
прича
26 **Новогодишња очекивања**
у ВЦР систему

музика
28 **I know we'll never forget**
no matter what we get out of this

јеснички кушак
34 **Стави свој живот у стихове**

историја
36 **Генератор кроз миленијуме**

....
Сви текстови су ауторски, нецензурирани
и не представљају званичан став редакције
или било које друге институције на ЕТФ-у.
....

ГЕНЕРАТОР

Часопис студената
Електротехничког факултета

РЕДАКЦИЈА

Главни и одговорни уредник:
Никола Ременски

Уредник:
Анђелко Цајковић

Прелом и припрема за штампу:
Никола Ременски

Илустрације:
μ
Валентина Прцовић

Лектура:
μ
Милош Латковић
Никола Ременски

Чланови Редакције:
Александра Куч, Анђелко Цајковић, Бојана
Михајловић, Бојан Радић, Валентина
Прцовић, Вања Ефремов, Велимир
Булатовић, Горан Беговић, Ђорђе Савић,
Ивана Јовановић, Ивана Миљановић, Игор
Лукић, Јелисавета Илић, Јована Филиповић,
Јована Радојичић, Милан Ристовски,
Милица Голубовић, Милош Латковић,
Милош Спасић, Михајло Миновић, Никола
Косановић, Никола Ременски - Реме, Сања
Умићевић, Срђан Шпановић, Стефан
Петровић, μ

КОНТАКТ

адреса: Булевар краља Александра 73/33
е-пошта: generator@etf.rs
веб: <http://generator.etf.rs>

П о други пут ове године, пред вама је нови број Генератора, што би значило да смо успели у својој првобитној намери, оживљавању часописа. Додуше, и овог пута, пратио нас је велики број проблема које смо успели да решимо на радост свих нас. Редакција је поново подмлађена и поново имамо велики број нових чланова, па бих искористио прилику да им пожелим добродошлицу и пожелим им срећу у даљем раду. Такође, прво што ћете приметити је нови, модернији лого, који симболише напредак часописа и улазак у неку нову, надамо се још успешнију еру.

Како се ближи Нова година, а са њом и испитни рок, сматрам да број излази у право време и надам се да ће вам бити интересантно да га прелистате током дугих зимских ноћи проведених уз књигу и схватите да факултет није само учење већ и забава, а све то слушајући квалитетну музику. Свесни да је знање моћ, у КСТ-у смо започели причу о ефекту лептира, да бисмо одлутали негде у Војводину и писали поезију.

С обзиром да овај број представља и својеврстан мали јубилеј, потрудили смо се да све одрадимо како и доликује једном оваквом часопису. Пред вама је Генератор 15! До следећег читања.

Никола Ременски

Математика, програмирање, физика, астрономија, хемија, биологија - било какво знање или информација данас значи моћ... али није све у генима - таленат је само промил успеха. Често ће промили одлучивати о путу до остварења. Изостаће када буду најпотребнији. Зато памет у главу, стиропор у зид, а књигу и нови Генератор у руке! Јубиларни 15. број доноси нове теме, нови лого и нови дизајн, а то да прати своје верне читаоце до звезда... тако је увек било и биће. *Per aspera ad astra.*

Homo visualis

Не треба правити генерализације и људе стављати у калупе, али овај пут је то више него оправдано: људи у основи јесу визуелна бића. Од рођења фаворизујемо једно чуло, а већина бира очи да их воде кроз овај свет. То што вам у ушима цео дан звони *hey I just met you and this is crazy* је само тактика аудитивног кортекса у борби за превласт коју је давно изгубио. Наравно, имао је битну улогу - ако наши давни преци нису видели опасност, морали су бар да је чују ако су мислили да дочекају наредни дан.

Баш ове чињенице, поред скретања пажње, користе мађионичари како би ми смртници поверовали да магија постоји... не знам чиме се још користи онај *Dynamo*, али мој скептични ум сваки пут гравитира ка помисли да се он и *Copperfield* служе само овоземаљским силама. Постоји чак и професија која се ослања на селективност вида и слуха, далеко уноснија од забављачке. Запослени у маркетингу - дизајнери, социолози, психолози и многи други - служе се нашим еволуцијом стеченим осећајем за лепоту да зараде за свој хлеб.

Само да није оних да-се-лакше-опере-и-буде-још-чистије џинглова док гледамо рекламе, између којих улети и понеки филм. Интелигентно и занимљиво слање јасне поруке другима је крајњи циљ који мало ко данас постиже. Питање је следеће: када смо препуштени сами себи, а немамо

ништа да прочитамо или чујемо о нечему, већ само да видимо, шта је то што оставља најјачи утисак на нас?

Лого је један начин да се људима у том случају привуче пажња. Што је једноставнији - то је ефектнији. Минимализам у најбољем светлу. Графички приказ свега онога што организација или појединац иза знака желе да буду - савршени. Перфектан у тој мери да кад неко схвати његову вишеслојност нема ништа преостало да каже осим врло речитог и крајње дескриптивног „како је ееекстра“ или најсликовитијег епитета по скоријим истраживањима, „фул кул“.

Пропорције су други начин. Још од античке Грчке чак су се и базени правили у божанској размери или златном пресеку. То је број ϕ - позитиван број који увећан за 1 даје свој квадрат, а умањен за 1 даје свој корен; број који диктира савршене људске пропорције; број свеприсутан у природи и науци, од спиралних љуштура мекушаца до Фибоначијевих бројева. Дизајнери такође воле ирационалне бројеве и низове - на пример, однос страница папира формата А је $\sqrt{2}$, површина формата В је геометријска средина површина два суседна А формата,

а површина формата С је геометријска средина површина одговарајућих формата А и В. О броју π и да не говоримо, а о броју e је довољно поменути чињеницу да је то приближан однос страница *Cover Photo*-а који чини да *facebook*-ов *Timeline* буде визуелно леп.

Нови логотип, премијерно на насловној страни овог броја, јесте сам дух Генератора. У бојама СУЕТФ-а, представља првенствено људе који су уложили своје време и речи како би овај лист био информативан и забаван.

Све горе наведене пропорције ϕ , π и e - могу се израчунати из односа неких углова и дебљина одређених линија. Фонт је такође замењен модернијим, како би осликавао подмлађену редакцију задужену за Бруцка и ваш омиљени студентски часопис.

Латинично слово *G* је у основи новог знака из очигледних разлога. Једноделни лого означава стабилност и компактност организације, а његова једноставност - минималистички стил.

Претходни знак, поред карактеристичног *G* облика, подсећао је на нешто блиско студентима електротехнике, на једну од најпрепознатљивијих компонента електричних кола - идеални генератор једносмерне

електромоторне силе. Нови *G* симбол је задржао тај концепт, али представља другачији генератор, предмет изучавања напреднијих и упућенијих - контролисани генератор једносмерне електричне струје - други тип за нови логотип.

Овим се прича о визуелно допадљивом не завршава. Не само да постоје многи други начини привлачења мноштва очију и ушију поред правог избора боја, пропорција и звукова, већ се и друга чула, па и наша урођена жеља за открићем могу задовољити само ако аутор нечега што пажљиво упијате то пожели. Неки ће, нажалост, вашу праву поруку пропустити јер је осећај за лепоту субјективан - „Није лепо што је свима лепо, него што је срцу драго“.

Јединствена, универзална дефиниција лепоте стога не може да постоји. Можете чак да направите свој систем вредности и то инкорпорирате у своје дело - нека упрошћена симплоха... или можда нека једноставна шифра... само ваша креативност вас ограничава, јер могућности је безброј.

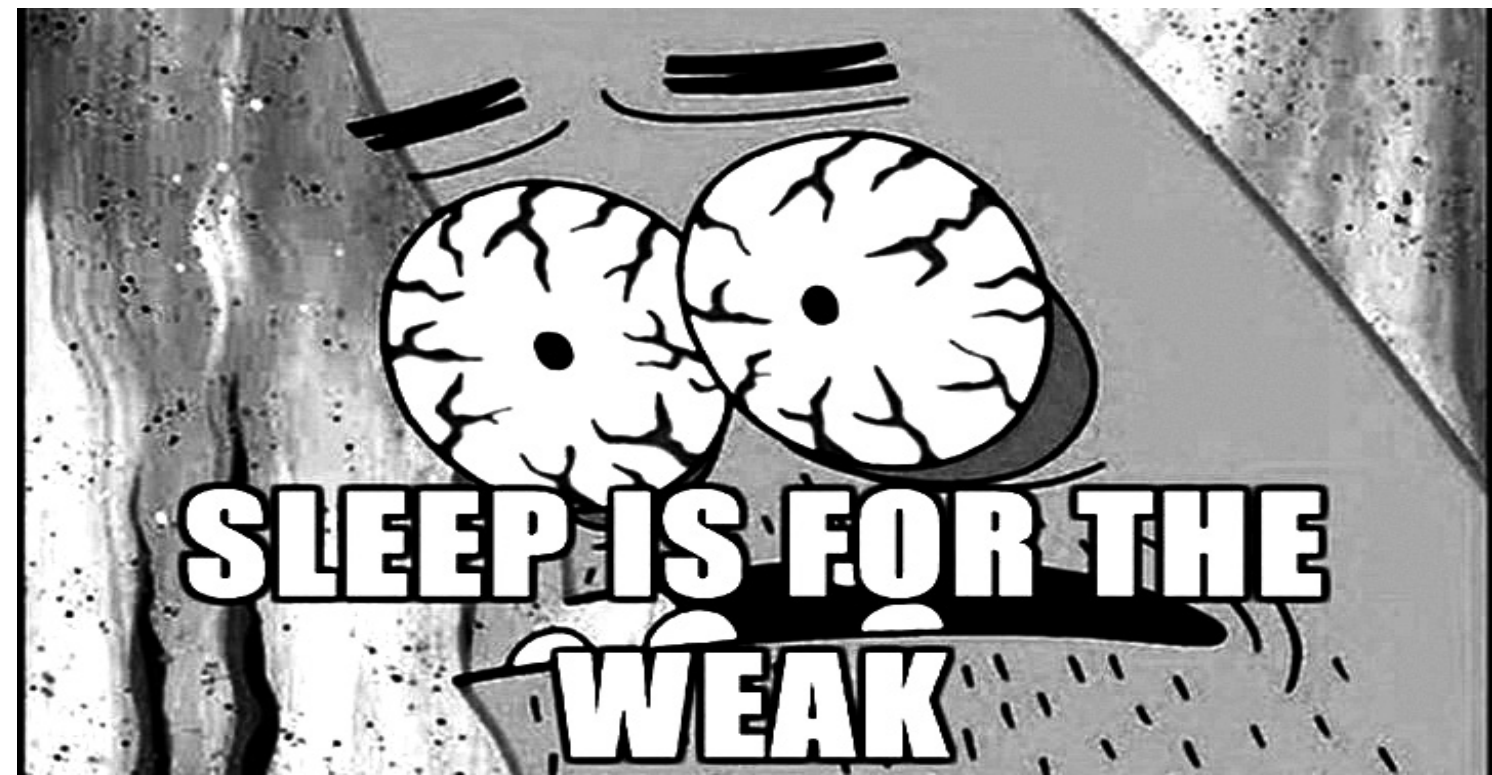
Уосталом, у стварању је кључ остварења. Чак и мали, али успешан подвиг човеку даје жељу и мотив за наредним и компликованијим. Стварајте, не одустајте од давно запостављених талената и унапређујте себе свакодневно у сваком погледу.

Знање је моћ

Scientia potentia est. Максима којом те мама успављује од тренутка кад си кренуо на факултет. Под условом да твоја мама говори латински. Или зна латинске максиме. Или ти је мама Френсис Бејкон, што би било експоненцијално занимљивије, сложићеш се.

Не залазећи предубоко у психолошко-морфолошке карактеристике твојих родитеља, готово са сигурношћу можемо рећи да си коначно почео да оправдаваш и спроводиш у дело све њихове жеље, снове, наде, очекивања, али највише од свега, тренутак у којем ћеш постати друштвено користан и самосталан је надамак руке. Готово опипљив. А то у твојим родитељима буди неописиву срећу. И нема везе што су све то, колективно, огромне лажи, којима су твоји родитељи неспособни да уђу у траг, ти си за њих отелотворење

астралне интелигенције, целокупно знање Ведске математике држиш у малом прсту. Али зашто ти, онда, све учесталије на памет пада незавидан положај твог постојања? Чињеница да је, од десет хиљада сперматозоида, најбржи био баш онај који ће у онтогенези која следи, произвести тебе, изазива у теби нелагоду равну величини попрсја Доли Партон. Свестан си да ниси најбољи могући производ генског кода својих родитеља, али то вешто кријеш маском самопоуздања. А твоје самопоуздање има један чудан поремећај: мрзиш себе, али, свеједно, у истом тренутку знаш да си бољи од свих осталих. Иако су неки делови твоје меморије замагљени, цензурисани као филмови одређеног жанра јапанско-корејске продукције, ти све знање овог света поседујеш. Једини проблем је што не можеш свега, у датом тренутку, да се сетиш. Али нико те

то неће питати. Ти си ренесансни уметник, грађанин света.

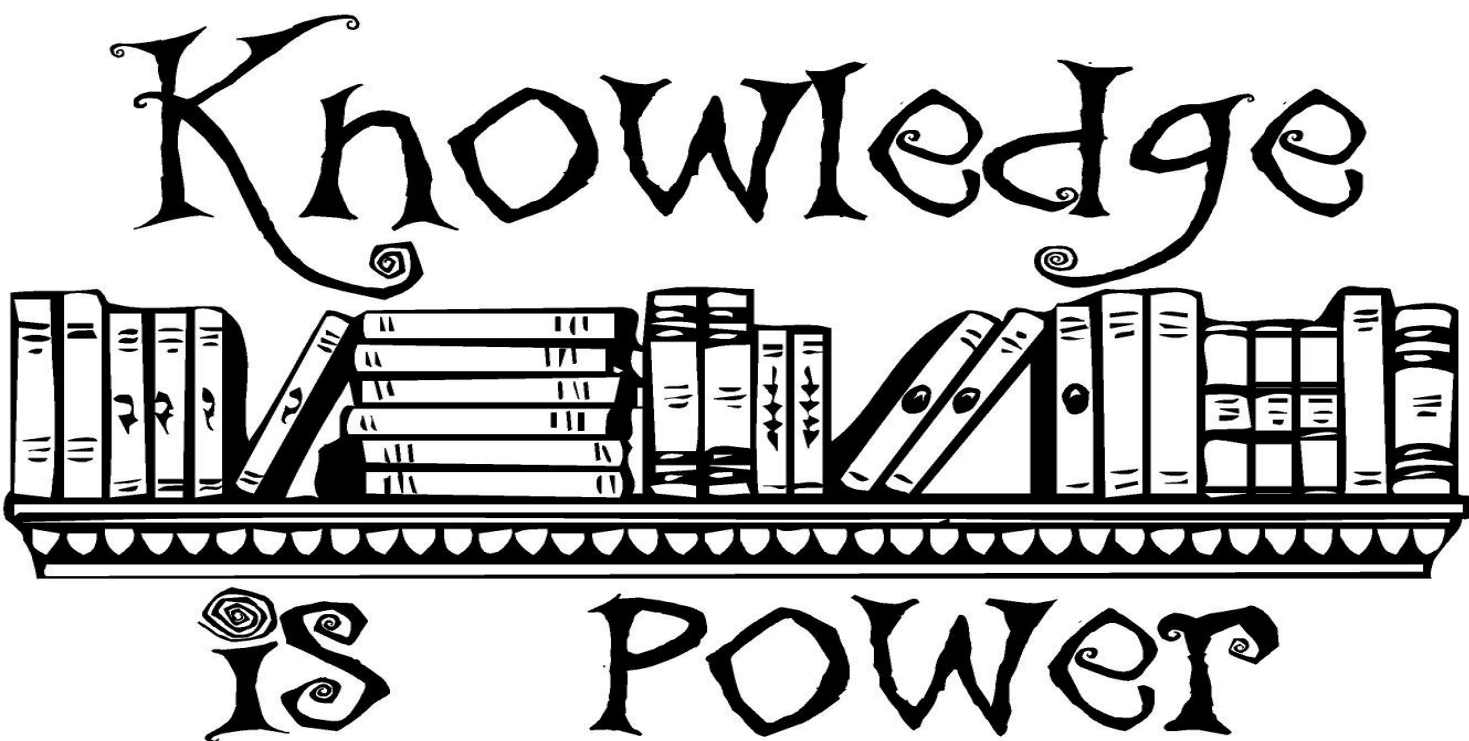
А онда доћеш на факултет и схватиш да си ту само због бесплатног WiFi-a. Седиш у амфитеатру окружен људима који су, по свему судећи, исти као ти, и немо посматрате особу чија је надмоћ дефинисана пијадесталом који обични смртници називају катедром. Трудиш се да испратиш нешто што си, сигурно, већ чуо и научио раније. Потпуно је оправдано што желиш да одвојиш поглед и одмериш конкуренцију. А конкуренција су ти људи с којима ћеш се такмичити у трци за бесмртност у виду странице на Википедији. И то на немачком. Још увек се не усуђујеш да ометаш предавање тако што ћеш погледати иза себе, па радиш оно што је једино рационално и безбедно у том тренутку. Усмеравааш своју пажњу на клупу испред себе. Моментално те преплављује олакшање јер примећујеш да особа која седи испред тебе (пол ћемо занемарити) нешто записује у своју бележницу. Не интересује те садржај тих белешки, једино битно је осећај интелектуалне надмоћи над целим амфитеатром све док ти се поглед не спусти мало ниже. До пете клупе. До треће. Прве. А у нултој клупи (под нултом клупом подразумевамо ону клупу која додирује катедру)

седи мала и не баш одабрана група људи који пишу. Не хватају белешке, него заиста пишу. Гледаш у монитор свог тач-скрин телефона (поклон твоје гимназије ђаку генерације) и схваташ да је, од почетка предавања, прошло читавих пола сата. У општем случају те то не би бринуло с обзиром на доминантну улогу коју си преузео на себе као интелектуални вођа амфитеатра, али нешто у синхронизованим покретима руку нулте клупе ти не улива поверење. Можда би ипак требало да обратиш пажњу на предавање. Увиђајући грешку своје методе, проблему приступаш с друге стране. Посвећујеш се наизглед безначајном монологу предавача и увиђаш да више није толико безначајан. У глави ти одзвања „О Фортуна“ у пуном јеку.

За тривијалан временски период, релативно једноставна тема се закомпликовала толико да је скоро и надмашила границе твојих способности. Обузима те паника и осећај беспомоћности, па тешиш самог себе. Смирено и CTRL+ALT+DELETE. Али, авај. Схваташ да су се ствари отргле контроли и да ти нема помоћи. Док маса амфитеатра понавља у хору да им је све јасно, придружујеш им се само због осећаја припадности колективу. Али када кажеш да ти је јасно, то не значи да ти је јасно,

не значи да се слажеш, то чак ни не значи да си слушао. То можда значи да си у том периоду свог живота на том месту био присутан. Телом. Можда. Није ни битно, неће се судбина твог школовања зацртати на једном предавању. За ово си се припремао. Знао си да постати инжењер подразумева решавање проблема, које чак ниси ни знао да имаш, на начине које не разумеш. Али полако почињеш да сумњаш у своју сиву масу. Могуће је да ти ипак ниси толико савршен спој интелигенције, доброг стаса, саркастичног хумора и високог чела. Ма колико твоја мама тврдила супротно. Неки гласић унутар твоје главе ти саветује да одустанеш. Разматраш ту идеју, али с обзиром на то да конкретно ништа не радиш, долазиш до закључка да је закључак тренутак у којем те мрзи да даље размишљаш. Рационално, знаш да гласови у твојој глави нису стварни, али имају неке добре идеје.

На путу до куће упадаш у бесконачну петљу. Свестан си чињенице да не радиш ништа (ни са собом, ни са другима). Због тога осећаш како се масиван терет кривике спушта на твоја плећа. Убрзо почињеш да паничиш јер ти кроз мисли пролази магловита слика твоје будућности: још увек студираш, живиш са родитељима,

сваког месеца уплаћујеш БусПлус, а љубавног живота ни у траговима. Ни платонског, а камоли оног другог. Све ово у теби изазива дубок осећај немоћи, због којег, природно, још увек ништа не радиш. Стижеш кући и увиђаш да постоји још неколико препрека између тебе и књиге, од којих је једна социјални живот. Тренутно ниси способан да успоставиш хомеостазу између академског и социјалног, а избор између та два би био немогућ, али, с добрим разлогом, он није на теби. Појављује се твој отац, који је, до тог тренутка, био само пролазна сенка твог школовања. Строго те гледа, скоро као онда кад те је ухватио како користиш шифру за његову електронску пошту због претплате на неки од тјубова. Захтева од тебе да нађеш вредност променљиве „х“. Или да нађеш новог оца.

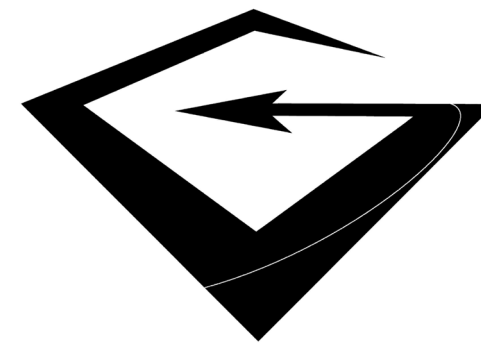
Све је то једна космичка шала на твој рачун, а универзум ти се смеје иза леђа. И Нострадамус је предвидео да ће сви твоји таленти бити препознати и прикладно награђени. Почињеш да размишљаш о великим филозофским питањима типа: да ли би ваздух, ако би запушио нос и уста када кијаш, изашао на уши, или би ти глава експлодирала? Примећујеш да има превише крви у твојој кофеинској систему, али по кафу си престао да идеш још онда када те је кафеција

окарактерисао као сјајног кандидата за природну реселекцију. Ти као да си имао сијамског близанца, али си, фантастичном игром судбине, добио и његов мозак. Једини проблем је што је један мозак изгубљен, а други га тражи. Точак се врти, али је хрчак одавно упокојен. Имаш осећај да ће неко, уколико ти се довољно приближи, моћи да чује океан. Као да су сви остали пили с извора знања, а ти си само испрао грло. Родио си се го, мокар и гладан, али ситуација је сада много гора.

Налазиш се у тунелу. Рампа је спуштена, светла трепере, али воз никако да дође. Једина позитивна чињеница тренутно у твојем животу је то што си сад ослобођен свих предрасуда. Све људе мрзиш подједнако. Све у свему, провео си једно пријатно поподне стрепећи за своју не тако блиставу и не тако јасну будућност. Када отклониш све варијабиле из те сажато-мазохистичке афере коју ти и књига водите годинама, схваташ да ти не преостаје ништа друго него да је још једном ухватиш у страсни загрљај, промрмљаш слатке неистине у њено уво и надаш се да ваш следећи окршај неће бити терминалан. По тебе. Страхујеш да ћеш ускоро подлећи неком психичком поремећају. Студент данашњице не може да добије баш много стимулације од другог

боравка у скромној учионици факултета. Нема видео игрица, билијара, стоног тениса, данских часописа о сексу. Укратко, нема ничега од технолошких достигнућа које је човек изумео да би испунио бескрајане сате између рођења и смрти. Поседујеш само оловку и папир (можда свеску), и оно мало каше твог некада двосферног, избразданог мозга, што се испоставља да је сасвим довољно да би замислио свакаве ласцивне ситуације у којима су главни актери људи из твоје блиске околине на факултету. Неке од тих идеја би можда и записао, али то би се косило с твојим радним навикама и моралним убеђењима. А ти ниси ништа ако не принципијалан. А када коначно дођеш кући, одлучиш да је права прилика да мало прилегнеш и одмориш се, јер, побогу, није лако седети на факултету по цео дан и слушати препирање људи око тога чији је исказ исправнији. А ти људи, који мисле да све знају, ужасно иду на живце теби, који све знаш. Остатак дана ћеш провести тако што ћеш, хронолошки, набројати све начине на које си могао нешто продуктивно да урадиш са собом, али крајњи резултат ће бити да опет ништа ниси урадио. И било је управо онако како си маштао.

Милица Голубовић

Ако волиш да пишеш, дружиш се, учиш нове ствари, путујеш...

ПРИДРУЖИ СЕ!

Пошаљи своју пријаву на generator@etf.rs и активно учествуј у раду редакције

ПИШИ!

Ако волиш да пишеш, слободно пошаљи свој текст на generator@etf.rs

За више информација пошаљи мејл на generator@etf.rs

Ефекат лептира

” У почетку беше вечни, безгранични тамни хаос.

Хесонд (око 750-650. године пре нове ере)

Када је дошло време да у четвртој години гимназије одаберем тему за израду матурског рада, одабрао сам да то буде „Теорија хаоса“. У тренутку када сам то саопштио мом професору физике, целокупно моје знање везано за ту тему сводило се на један осредњи СФ филм са Ештоном Кучером (*The Butterfly Effect* из 2004. године) и на почетну премису овог филма (а и саме теорије хаоса):

лепир који маше крилима негде у Амазонији последично може

изазвати торнадо негде у северној Америци.

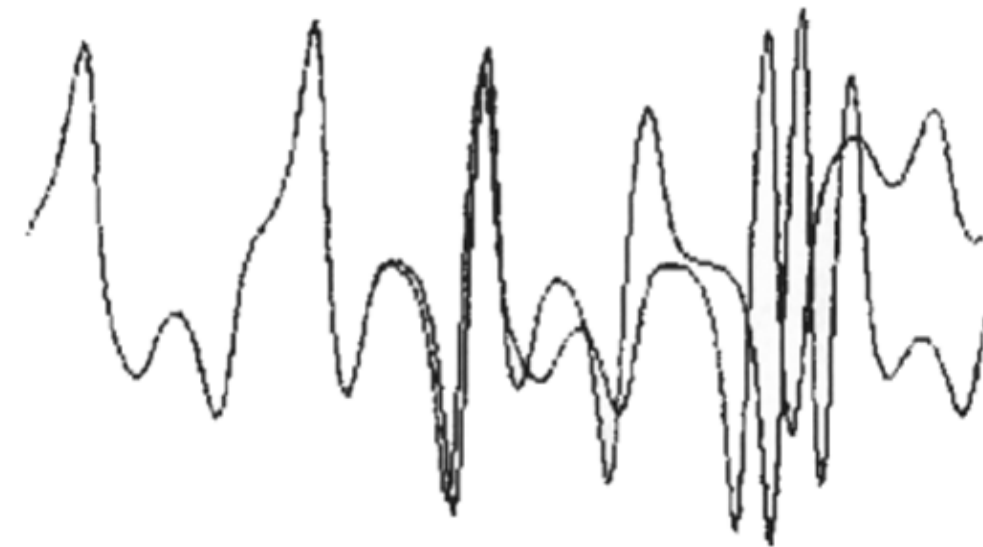
Ова реченица приписује се Едварду Н. Лоренцу (1917-2008), математичару и метеорологу, професору емеритусу на Масачусетском институту за технологију.

Нашикам се и правим хаос!

Лоренц је шездесетих година прошлог века развијао нумеричке моделе за метеоролошку прогнозу. Једначине које су у оно време користили у метеорологији давале су прилично добре резултате

за кратке временске интервале (до 14 дана), али су за све преко

На горњем графику (који представља зависност излаза Лоренцовог система једначина од времена) јасно се може видети да у једном тренутку долази од дивергенције. Надаље је одступање потпуно хаотично – у једном временском интервалу приближава се тачној вредности, да би се у следећем интервалу од њега удаљавало.

тога биле склоне честим и значајним грешкама. Лоренцов нови, сложени модел користио је 12 диференцијалних једначина које су, поред основних метеоролошких променљивих, користиле и неке величине које се класично занемарују – на пример, историја сунчаних дана у широј околини мерне станице.

Једног наизглед обичног дана у зиму 1961. године, Лоренц је покренуо свој програм и као вредност једне променљиве унео њену „заокруљену“ вредност – 0.506 уместо 0.506127. Знао је да ће бити одступања од тачног резултата, али то му није било важно – сматрао је да ће одступање бити занемарљиво мало, у складу са занемарљиво малом разликом у почетним условима. Међутим, десило се нешто интересантно – дошло је до дивергенције.

Вратимо се лептиру који маше крилима са почетка текста. Имамо

један квазистабилан систем (уравнотежену климу у ваздушном стубу изнад одређене зоне). Занемарљиво мала пертурбација у почетним условима (ваздушно кретање које изазива лепир) према теорији хаоса може значајно утицати на даљи развој система – на пример, изазвати разорни торнадо. Ову особину, високу осетљивост на почетне услове Лоренц је крстио „ефекат лептира“ и она карактерише системе који се описују као „хаотично детерминистички“.

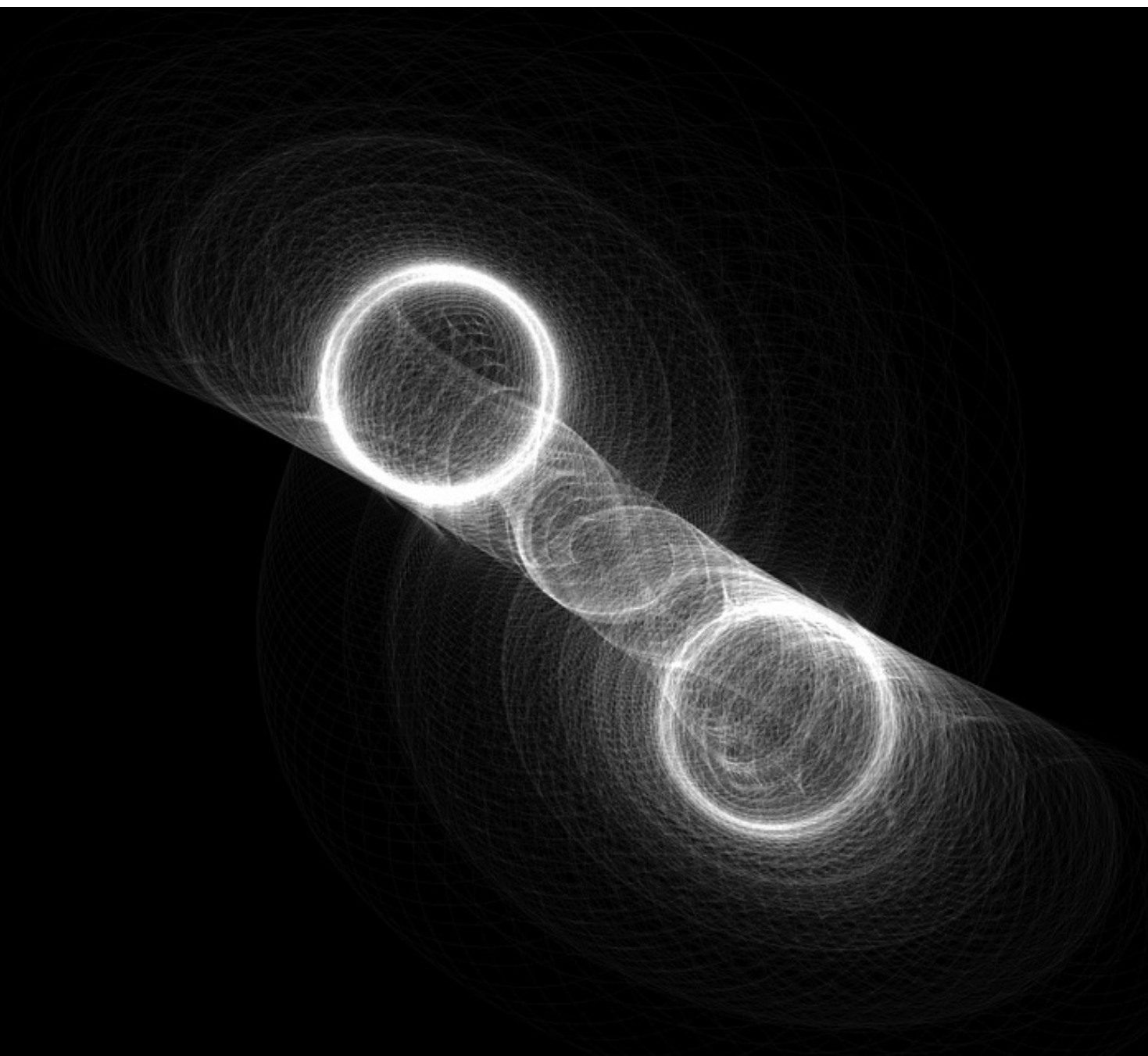
У математици, детерминистички систем јесте онај који не укључује никакву насумичност – ако познајемо све почетне услове знаћемо и решење, тј. излаз система. Невоља је у томе што, када реалне системе који постоје у природи моделујемо нашим рачунским симулацијама, никада не укључујемо све утицаје на систем – најчешћа апроксимација коју користимо јесте занемаривање.

Када метеоролози праве програме који описују атмосферска дешавања, свакако не укључују мале промене, као што је помињани лепир у Амазонији. Логика налаже да се такве ствари занемарују – немогуће је направити метеоролошки систем који би укључио све пертурбације у Земљиној атмосфери, хидросфери, геосфери итд.

Шта ово значи? Да је посао физичара узалудан, да колико год биле савршене и темељне једначине које користе, оне не могу описати хаотичну природу универзума? У неку руку је управо тако. Са друге стране, природа нам се чини уређеном – Сунце сваког јутра излази на истоку, небеска тела се крећу по својим орбитама, хлеб увек пада на намазану

страну, редакција Генератора увек иде у кафану после радног састанка. Хаотична природа универзума као да је скривена од нас. У чему је ствар?

Универзум тежи стању најмање енергије – равнотежном стању, тзв. стојеру. Дobar пример јесте Сунчев систем. Некада давно, наше Сунце је било млада звезда и током времена његово гравитационо поље „заробљивало“ је мања небеска тела која би се, у свом хаотичном кретању кроз бескрајни Космос, нашла сувише близу. Ови планетоиди дуги низ милиона година су се кретали по необичним орбитама, гравитационо интересовали како са Сунцем, тако и међусобно, неки су и напустили Сунчев систем. Након довољно времена од Великог праска ниво ентропије у Универзуму је пао, формирале су се галаксије и звездани системи. Наш соларни систем је ушао у равнотежно стање, хаос

„We may regard the present state of the universe as the effect of its past and the cause of its future. An intellect which at any given moment knew all of the forces that animate nature and the mutual positions of the beings that compose it, if this intellect were vast enough to submit the data to analysis, could condense into a single formula the movement of the greatest bodies of the universe and that of the lightest atom; for such an intellect nothing could be uncertain and the future just like the past would be present before its eyes.”

Marquis Pierre
Simon de Laplace

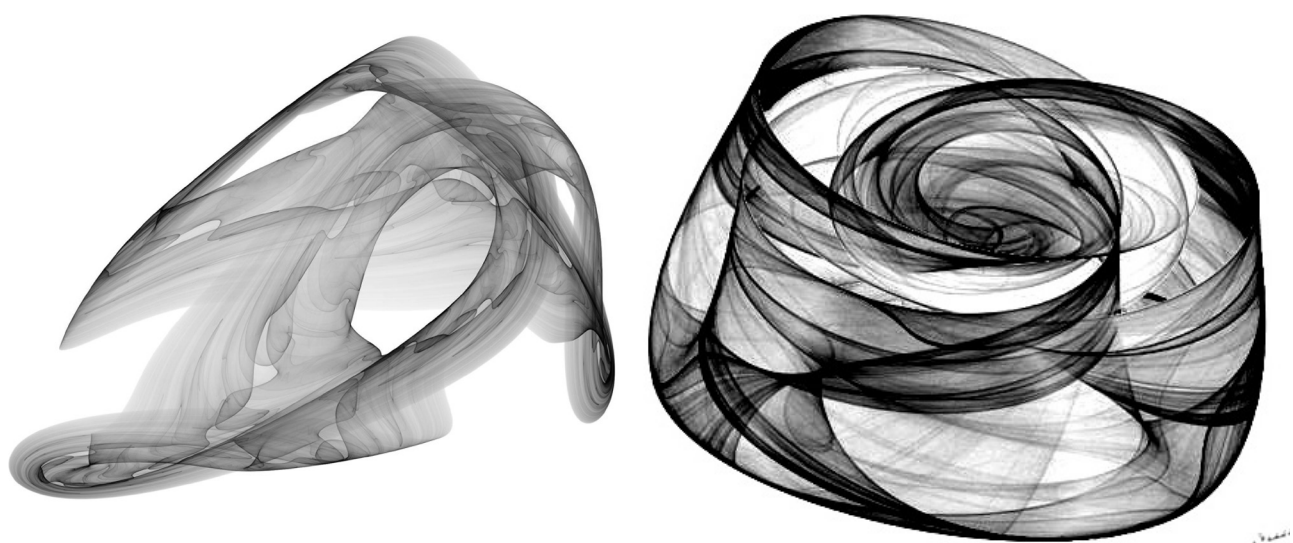
је уступио место реду. Ипак, према тренутно важећем, тзв. Ница моделу Сунчевог система, пре него што је цео систем дошао у стање у коме се налази и данас, догодио се још један значајни период хаоса, који умало да није избацио даље планете – Нептун и Уран – из Сунчевог система. Овај период хаоса био је изазван резонанцом (стањем највише енергије гравитационе интеракције) између гасних цинова Јупитера и Сатурна.

Неки динамички системи су хаотични дуж целе времеске осе, али највећи број хаотичних,

детерминистичких система испољавају хаотична својства само у одређеним областима фазног простора. Посебно су интересантни такозвани „чудни атрактори“. У математици, атрактори су визуелна репрезентација у фазном простору система код којих различити почетни услови дају као резултат густе периоде (орбите) које конвергирају према тзв. „тежишту атрактора“.

Чудни атрактори имају то својство да им је једна димензија не-интеграбилна, односно фрактална (тзб. Хаусдорфова димензија). Ова особина доводи до тога да су најчешће у питању необично лепе геометријске конструкције. О фракталима ће бити више речи у следећем броју.

Горан Беговић

Клуб студената технике

Зaista немамо оправдања за то што нисмо у ранијим бројевима писали о Клубу студената технике. Од раније је присутна идеја да се пише о КСТ-у, његовој историји, садашњости и будућности, али то би подразумевало одређену дозу истраживачког новинарства, са чиме се старији чланови редакције нису ухватили у коштац. Но, потписници овог текста су решили да исправе историјску неправду и да се коначно, у најбољем часопису у овом делу галаксије, нађе текст о КСТ-у. Припремили смо се гледајући прву сезону „Инсајдера“ и прешли тих 10 метара који деле Клуб и нашу 33-ојку, са намером да поставимо нека питања и добијемо неке одговоре и успут им вратимо неке флаше. Дочекали су нас веома љубазно (нас или флаше) и стрпљиво нам одговарали на питања.

Клуб Студената Технике основан је (неформално) 1952. године, од стране студената сва три техничка факултета са којима дели зграду, концепиран као место за неформално дружење. Формално је основан 24. фебруара 1954. када добија данашње име и званични статус, признањем директно од стране ректората Високе техничке школе.

Пешачки рели - Ташмајдан

Наредних десетак година клуб функционише аматерски, као и већина клубова у то време и већи део времена посетиоци проводе играјући шах. Од 1962. крећу праве промене које почињу са организацијом културног, спортског и забавног часописа студената, укључујући и предавања познатих и утицајних личности, игранке итд. КСТ гради свој имиџ до 1969. године када прави велики бум на културно-забавној сцени Београда отварањем дискотеке у којој се развијају прави самоуправни односи, деле задужења и одговорности, а све то у организацији студената. То уједно представља и почетак дугог пута којим се клуб кретао, углавном узбрдо. У наредним годинама КСТ добија само похвале и стиче углед места са врхунском забавом и сигурношћу, без непријатних сцена и икаквих шанси да до њих дође. У таквом маниру, КСТ наставља са радом и наредних тридесет година, организујући традиционалне предновогодишње маскенбале

који представљају културолошки феномен града, пешачке релије, квизове, трибине и предавања, изложбе, пројекције филмова са ФЕСТ-а, концерте најзначајнијих бендова у земљи, па и позоришне представе.

Интересантна је чињеница да тих година су баш овде први пут на сцену крочили неки од данас познатих бендова, као што су Канда, Коца и Небојша, Ван Гог, Београдски синдикат. Ваља споменути и да нема познатијег београдског бенда који овде није наступао.

Као посебно поглавље истиче се период НАТО бомбардовања, када се за време истог, уз велику помоћ Дел Арно бенда праве свакодневни матинеи, представљајући склониште за младе у тим тешким тренуцима, не би ли бар тих неколико часова заборавили на сурову реалност која их је чекала напољу. Чак и у моментима када није било струје концерти су се одржавали пред више стотина посетилаца.

Свих ових деценија КСТ је био и остао култно место за све људе отвореног ума, људе који нису потпали под лоше утицаје друштва, изгубили своје мишљење и нормалан систем вредности. Клуб није само место за испијање кафе током предавања и вежби или за журке у вечерњим часовима. За њега је везан и велики број културно-уметничких пројеката, тзв. „Дневни културни погон“, који је замишљен као пројекат који ће додатно приближити КСТ студентима, простор где енергични и креативни људи могу да остваре своје идеје, упознају интересантне људе и изразе своју креативност. Организује се у виду предавања, радионица, изложби студентских радова, слика, фотографија, скулптура, све са циљем размене идеја, знања, искустава и добре енергије међу студентима Београдског универзитета. Неке од нама најзанимљивијих радионица су свакако „КСТ фото лабораторија“, коју води студент фотографије Вукашин Станчевић,

у којој ћете научити све везано за ручно развијање филмова и израду фотографија. Такође, ту је „Анатомија електричне гитаре“, на којој ћете стећи теоријска и практична знања о свему везаном за куповину, одабир и одржавање овог инструмента и „Радионица анимације и анимираног филма“, а за оне који воле плес, организована је и КСТ-ова школа салсе. Наравно, погону се могу прикључити и сви студенти који имају добре идеје и жељу да их спроведу у дело. Потребно је само јавити се на e-mail адресу pogon@kst.org.rs

Као што је освојио посебно место на висинама београдског културног живота, КСТ је освојио и највише европске врхове. И заиста, планинар Никола Радуловић, члан КСТ-а, је 2006. године био део експедиције која је у јулу исте године кренула у освајање највиших европских врхова. Том приликом освојени су највиши врх Италије, Гран Парадизо (4061м),

а потом су се планинари упутили у Француску с намером да освоје Мон Блан (4808м).

Такође, интересантно је да су се лета наредне године тројица бициклиста, од којих је један био члан КСТ-а, Угљеша Стошић, упутили у освајање европског дела Русије. План је био да за двадесетак дана савладају пут од Москве до Санкт Петербурга (1400км) на својим бициклима, спавајући у шаторима и дневно прелазећи око 90км. Како нико од њих никада није био у Русији, одлазак у непознато је био додатни изазов. Угљеша је поносно носио и заставу КСТ-а.

Већина најеминентнијих организатора културно-музичких дешавања у Београду, а и шире, који тренутно раде највеће пројекте, своје искуство су стекли у КСТ-у.

Како КСТ има дугу историју иза себе, нека дешавања су већ постала део традиције. Предновогодишњи маскенбал је

најбољи пример. Својевремено је био једино дешавање тог типа и тих размера у Београду, а сада је опште познато да се крајем децембра мора посетити зграда Техничких факултета, јер тада она постаје домаћин највећег бала под маскама у граду! Сваке године, КСТ угости познате бендове и певаче који додатно подигну атмосферу. Ове године, тема је инспирисана најављеном апокалипсом. Како су и људи у клубу, а и ми убеђени да ћемо преживети, тема маскенбала је ДАН ПОСЛЕ ЈУЧЕ. Нажалост, број ће бити предат на штампу непосредно пред маскенбал, а изаћи ће непосредно након овог догађаја, тако да нећемо успети да вам пренесемо наше утиске. Како предмаскенбалска еуфорија траје дуго, осмишљен је цео низ догађаја који представљају увод у оно што нас чека. На тај начин, осмишљени су КСТ квиз и пешачки рели. Пешачки рели је друштвена, изазовна и смела

игра, смишљена тако да пријављене екипе раздрма адреналином, брзином, знањем и акцијом. Овогодишњи рели се поклопио са првим снегом, па су учесници упркос хладноћи, под маскама тумарали градом у потрази за решењима питалица, загонетки и у потрази за следећим пунктом, где су их чекали људи из КСТ-а да би им задали нове загонетке које представљају путкозе ка следећем пункту. Све у свему, одличан провод и одлично дружење.

Недавно је започета је нова традиција „покретних“ журки. Зелени КСТ трамвај постаје *dance* трамвај, у коме је забрањено присуство бус плус контролорима, а музика и светла рефлектора маме погледе са улица.

КСТ већ 60 година има посебно место у животима студената и зато време је остао исти, независан и испред свих. Желимо им још најмање толико година успешног рада, а убеђени смо да нас и у будућности очекује још добрих ствари из њихове кухиње.

Горан Бековић и Никола Ременски

Дворци Војводине

Већина нас под путовањем подразумева обилазак неких екзотичних дестинација или светских метропола. И ја сам доскоро имала слично мишљење, али сам схватила да и обилазак неких наших туристичких атракција може бити подједнако занимљив. У недостатку новца и времена за планирање посете неком од градова са моје листе жеља, упутила сам се ка Војводини. Војвођански градови могу бити права места за одмор, али овога пута сам на уму имала нешто друго. Обићи ћу више различитих места и упознати се са дворцима Војводине.

Доста сам читала о њима, гледала разне мапе по интернету, али их никада нисам посетила. Знала сам да су то прелепа, бајковита здања зидана по узору на она у европским земљама. Већина двораца је вековима била у власништву најбогатијих и најугледнијих људи тадашње Аустроугарске

и представљали су стецишта уметника, писаца, политичара, цењених и образованих људи. Доскоро су били углавном заборављени и многи од њих су сада само рушевине. Знала сам, такође, да свако од ових здања крије по неку занимљиву причу и легенду.

Прво место на мојој маршрути била је Ечка и дворец Каштел. Каштел је недавно реновиран и претворен у хотел. Нови власници су се током реконструкције трудили да очувају аутентичност овог здања. У томе су и успели, захваљујући чему овај хотел привлачи многе стране туристе, љубитеље лова и прошлих времена. Од туристичког водича сазнајем по нешто и о историјату овог дворца. Земљиште је откупио Лука Лазар да би почетком деветнаестог века на њему Лукин син Агоштон Лазар саградио дворец у енглеском стилу. Имање и дворец касније откупљује гроф Феликс Орнонкур који је заслужан за измене на

Дворец Каштел данас је претворен у хотел

дворцу као што су надградња главне куће и уређивање околног парка, постављање скулптуре и фонтане у њему. После реновирања гроф је приредио рођендански бал својој ћерки и на њега позвао многе угледне личности Аустроугарске монархије. Франц Лист је свирао на прослави, а целом догађају који трајао неколико дана присуствовао је и чувени гроф Естерхази.

Док шетамо предивним вртом дворца, од водича сазнајемо и легенду о несрећној љубави спахијине ћерке и младића који је припадао путујућој дружини глумца. Глумци су у дворцу

одржали представу за спахију и његову породицу, а најмлађа ћерка је била очарана младим глумцем. Приметивши то, спахија отпушта дружину, али младић не одлази са својом трупом. Прича се да се данима скривао по парку дворца и виђао са спахијиним ћерком све док спахија то није приметио. Гнев на младића пустио је псе на њега. Младић је покушао да побегне, али су га они сустигли и растргли у кули замка. Убрзо стигло и до куле која изгледа веома запуштено. Од водича сазнајемо да легенда још тврди и да су многи власници дворца покушавали да реновирају кулу, али да нико у

томе није успео. Сваки пут када би закорачили у њену унутрашњост чули би лавез и режање паса. Као и сви радознали туристи и наша група је желела да уђе у кулу и увери се у истинитост тих прича, али, нажалост, улазак није био дозвољен. Читаву ову причу записала је најмлађа спахијина ћерка која је након младићеве смрти годинама туговала и шетајући парком покушавала да пронађе сенку свог драгог, а нама је остало само да размишљамо да ли се све то заиста и догодило.

Моје следеће одредиште био је дворец Капетаново код места Стари Лец. И овај дворец је

Необична спољашњост дворца Капетаново одушевљава туристе

недавно добио новог власника, реновиран је, претворен у хотел и отворен је за туристе. Дворац је саградио жупан Ботка Бела 1904. године, а 1938. године на лицитацији га је откупио Франц Маји и поклонио ћерки у мираз. Последњи предратни власник дворца био је њен муж Милан Капетаново, по коме дворац носи име. Дворац је изграђен у неоготичком стилу, а својом необичном спољашњошћу одушевљава туристе. Уколико га посетите, имаћете утисак да се налазите у неком од европских средњовековних двораца, јер је Капетаново изванредан пример псеудо-средњовековног дворца.

Наравно, и о овом дворцу смо чули једну причу. Први власник

Капетанова, Ботка Бела, био је ожењен прелепом Емили, која је обожавала њихов дворац. Ботка Бела се током година одао пићу и коцки. У једној од коцкарских партија које је играо у Вршцу и Темишвару изгубио је и ово прелепо здање. Када је Емили сазнала за то полила се бензином и запалила. Кажу да је изгорела брзо и да од ње није ништа остало. Чак ни пепео. Остао је само прамен плаве косе који је попут венчанице смрти дуго облетао око замка. Тога августа 1938. небом су сваке ноћи шарале звезде репатице подсећајући на тај тужни ватромет. Недуго затим умро је и Ботка Бела од туге за својом вољеном супругом. Легенда каже да сваког

другог августа, на Светог Илију, у једној од соба дворца ноћу појављује се сенка жене са дугом плавом косом која гледа у банатску равницу. И данас, када косци косе траву око замка, на њиховим косама и грабљама се уместо траве понекад нађе прамен плаве косе.

Обилазак двораца Војводине завршила сам посетом дворцу Дамаскин. Овај дворац са добро очуваним парком и рибњаком налази се у Хајдучици. Саградио га је Лазар Дунђерски и поклонио у мираз ћерки Олги. Парк дворца је очаравајући. Са предње стране зграде налази се врт уређен у француском стилу са пажљиво одржаваним стазама и живицама. Са друге стране дворца простире

Дамаскин је окружен пространим и добро очуваним парком

” Иако је сликар мислио да ће то бити лак задатак, пролазиле су године, а он није успевао ништа да створи

се сеновити енглески врт, са високим дрвећем густих крошњи.

Упућујемо се стазом која води до рибњака. Ту застајемо на тренутак да чујемо још једну легенду. Породица Дунђерски је наводно унајмила сликара Јатана да наслика неколико слика за салон дворца. Иако је сликар мислио да ће то бити лак задатак, пролазиле су године, а он није успевао ништа да створи. Једне ноћи у сну му се јавио глас из језера који му је нудио непресушну инспирацију у замену за сликареве снове као и снове његових синова и унука. Слика је без размишљања пристао на нагодбу. Сутрадан је отишао до језера, умочио четкицу у воду и након тога стварао пејзаже који

су изгледали тако стварно. Скоро да се могао осетити мирис цвећа и чути лепет крила птица са његовог платна. Међутим, убрзо је схватио да је због неколико изванредних слика платио сувише високу цену, јер живот без снова је као слика без боја. Постоји веровање да се у језерској води још увек могу видети сликареви снови и снови његових синова и унука.

У повратку посматрам залазак Сунца над војвођанском равницом. Дворци које сам посетила у дану иза нас одушевили су ме и у будућности ћу сигурно посетити и остале дворце породице Дунђерски као што су Безереди и Фантаст.

Јована Филиповић

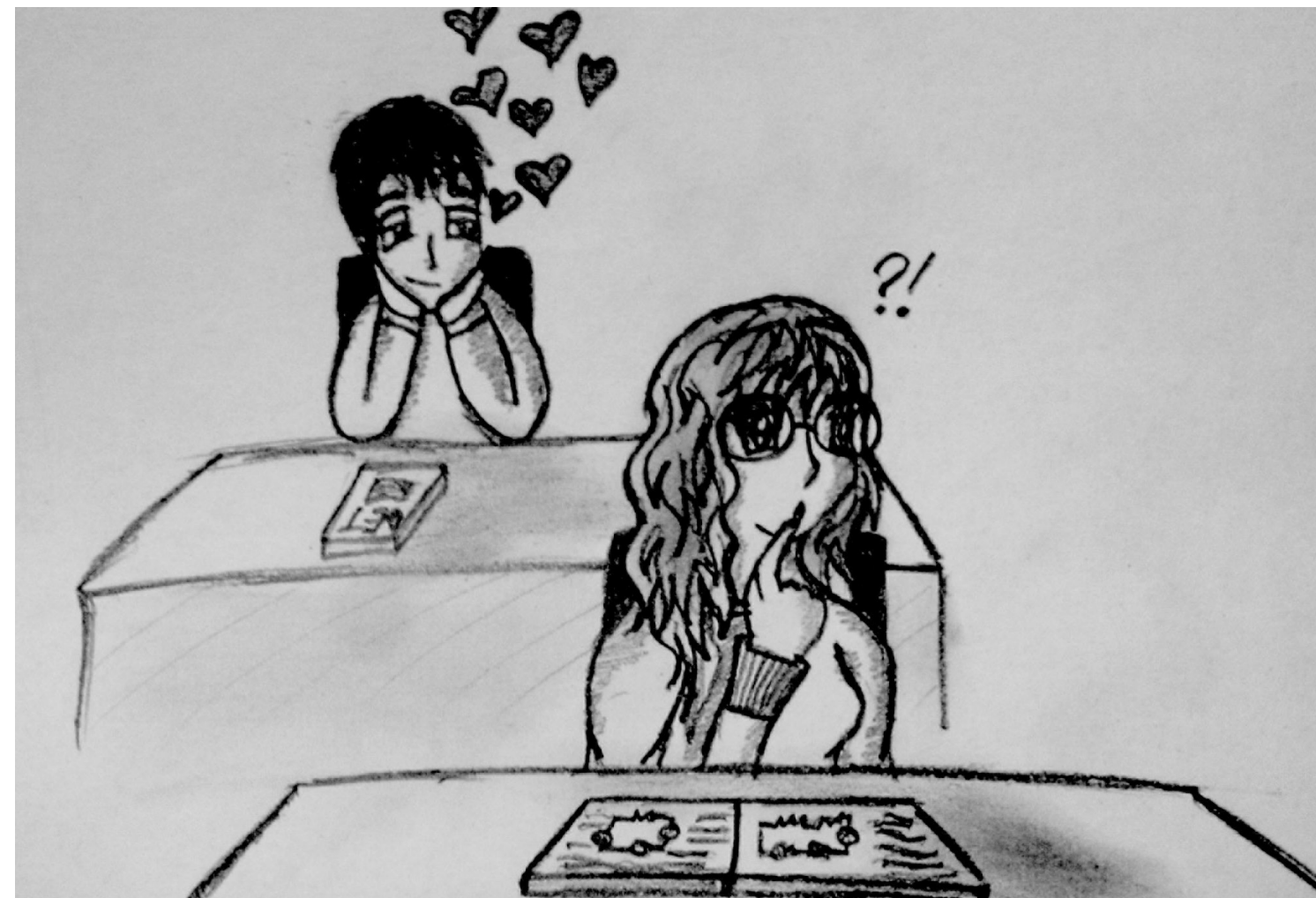
забава и факс

Наизменичне струје

Стојећи на аутобуској станици, покушавао сам да нађем у себи мотив за преживљавање данашњих вежби на факсу. Тражење мотива је био компликован филозофски процес који укључује покретање исконских питања као што су долазак на свет, одлазак са истог, разматрање квалитета тренутног друштвеног поретка у држави, преко пословања „Бус Плус“ компаније па све до улоге завршеног факултета у људским животима. У тренутку разматрања последњег, поред мене је прошао најновији црни Мерцедес спуштених стакала, а младић мојих година носио је дречаву розе мајицу са отвором бар до пупка (нисам имао угао да видим крај тог бесконачног

изреза на мајици), док је чачкалица у његовим устима поскакивала горе доле у ритму најновије песме Милета Китића која је одзвањала (у којој Миле исказује велику душевну патњу што је напао девојку не знајући да је малолетна, па је завршио у затвору, или тако нешто). Тада сам схватио кључну улогу факултета у нашим животима. Овај дивни младић је вероватно по убрзаном курсу завршио основне студије електротехнике и сада жури на испит на мастер студијама. Тај младић и тај Мерцедес су ми улили нову снагу за преживљавање вежби из наизменичних струја.

Неколико тренутака касније појавио се аутобус и таман кад сам мислио да ћу, по обичају,

стајати између 10 пензионера који ће ме својим анималним мирисом потпуно ошамутити, указало ми се једно слободно место. Можда овај дан и ове вежбе и не буду толико лоше. Можда се и мени укаже светло на крају мог тунела студирања. Али, Космос се потрудио да у следећих пар тренутака врати равнотежу између мог доброг расположења и сурове стварности свакодневнице. У препуни аутобус је ушла старија госпођа која је, пркосећи летњој температури, носила три прслука на себи и која је одмах ухватила мој поглед, баш као што очајник који виси на рубу провалије хвата руку свога спасиоца. Колико је само вежбала тај поглед, поглед који је у мени пробудио најдубља осећања сажаљења али и љутње према старијим људима, према старости. И док сам мрзовољно устајао, питао сам се зашто сви причају о мукама старости, а нико о мукама одрастања или мукама слушања 3 сата вежби. Ево, она је за нас испланирала да оде на пијаци и онда кад се врати да одгледа

сада већ култну серију „Сулејман Величанствени“, а ја у истих тих 24 сата треба да одслушам величанствене вежбе и учим још бар 10 сати ОЕТ како бих спремио испит. Али тешио сам се тиме да је устајање старој госпођи једна од оних ситуација у животу када не смеш послушати своје тело, рефлексе и жељу да урадиш оно што је лакше, оно што желиш, него треба урадити оно што је исправно па макар било и на сопствену штету. Не смем бити од оних немислећих бића које само удовољавају себи и мисле само на себе. На крају, кад се свде рачуни, то су ствари које праве разлику међу људима. Долазак на факултет, моје коначно одредиште, указало је доста мојих другова који су се као гуштери наслагали на дрвене клупе испред факултета, који су покушавали да ухвате последњих пар сунчевих зрака пре него што зађу у мрачне учионице у којима ће им вежбе открити све мрачне тајне наизменичних струја. Нажалост, нисам се слагао са већином мојих другова, јер су сви остали желели

да слушају вежбе код Олћана, док сам ја желео да слушам вежбе искључиво код Тасића.

Једино што ме је терало да издржим сурове вишечасовне вежбе био је Тасићев смех који ме је изнова уверавао у добродушност његовог бића. Био сам уверен да се из човековог смејања може сазнати много о човеку да човек, колико год се трудио да сакрије своју личност, само једним осмехом открије све о себи. Зато сам се, упркос наговарањима својих другова, упутио ка учионицама >300 у Голубарник (никада нисам знао тачну учионицу у којима имам вежбе), а пут до тих учионица био је толико ружан да је наговештавао много језивије ствари од обичних вежби основа електротехнике. Почетак је означило Тасићево смејање које је растерало све моје страхове и које је својом искреношћу терало све остале у учионици да се осмехну. Али, као што то обично у животу бива, страхови су се врло брзо вратили. Била је потребна само једна реченица да се моје самопоуздање разбије као кула од

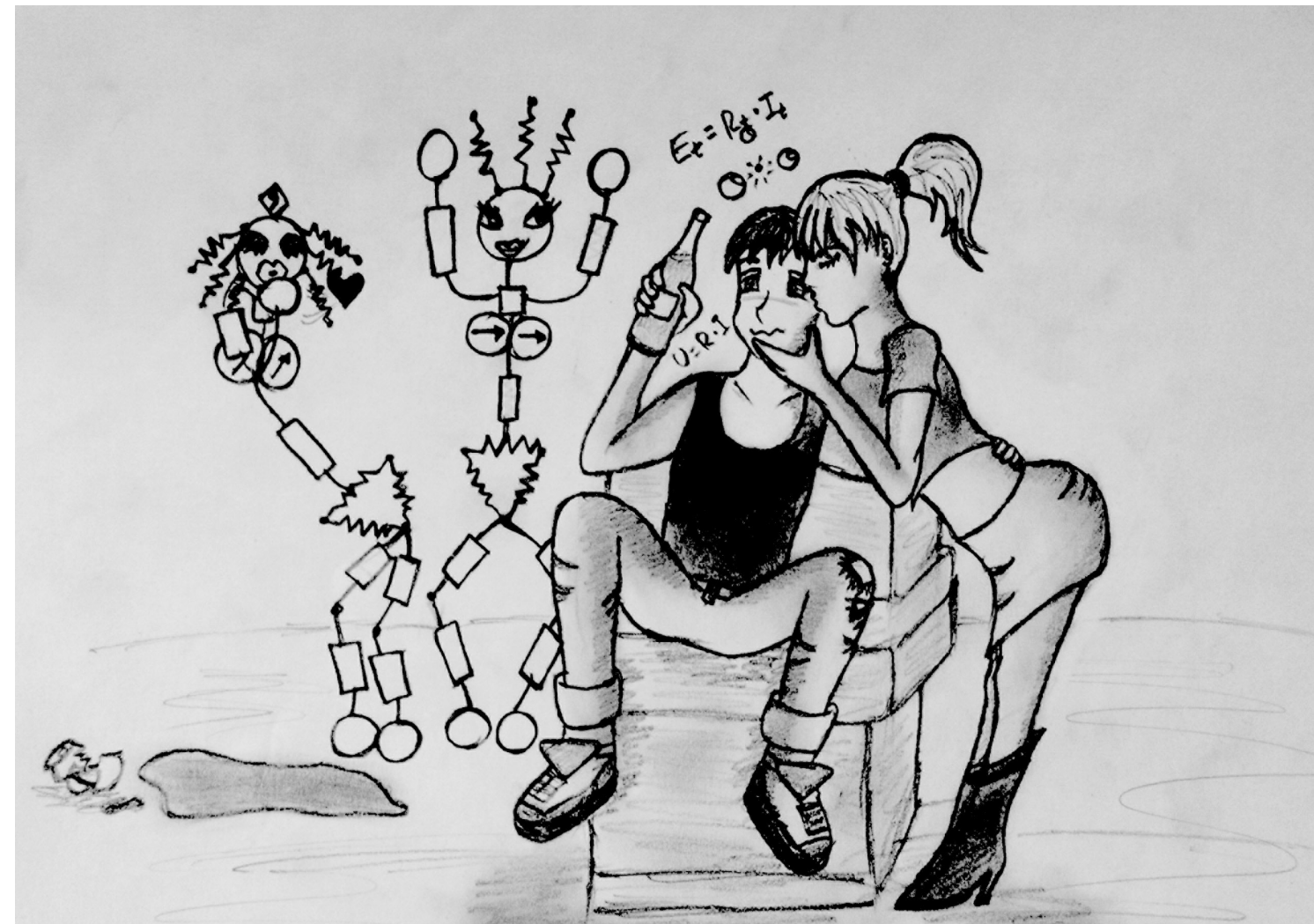
карата, и то оних кинеских карата, најјефтинијих, што ти плате да их узмеш. „Наизменична струја је електрична струја чија магнитуда и правац варирају периодично.“ Била је то прва реченица и на моје запрепашћење, не само да је нисам разумео, него чак нисам знао значење бар 6 од 11 речи које су зазвониле у мојим ушима. „Зашто је све у животу увек компликовано и зашто не постоји једноставан одговор на све?!“, помислио сам. „Зар и за функционисање обичне сијалице морам годину дана да проведем учећи?!“. Био сам донео дефинитивну одлуку да у својој соби из протеста симулирам средњи век и да све радим при светлости свећа, никада више не употребивши глупу сијалицу. Кад су могли Стари Римљани, могу и ја! Услед неразумевања материје, поглед ми је бесциљно летео по учионици, а онда се несвесно зауставио на њој. Циљ се показао сам од себе. Тамо, у првој клупи седела је она и руком је склањала косу са лица нежношћу којом пијаниста додирује своје типке док свира своју најтужнију баладу. Коса јој је миловала рамена баш онако како је моја рука желела да их милује. Можда ме никада неће погледати, можда се никада нећемо упознати, али ништа је неће сачувати од моје маште. У складу са темом ових вежби, замишљао сам како мој додир наизменично струји њеним једним, па другим раменом. И таман када сам постао убеђен да ће она бити мајка моје деце, тупи глас је изговорио: „А професоре, шта вам је ово И?!“. Можете замислити мој очај када сам схватио да је то рекла она, мајка моје деце. Ни након Тасићевих највећих напора да јој објасни, моја несуђена љубав није успела да схвати да је И ознака за струју. Толико сам чак и ја био схватио. Разочарано сам одустао од женидбе и троје деце и вратио се вежбама периодично проверавајући да ми сат на руци можда није стао. Квар сата је било једино објашњење за успорени проток времена.

Звоно у даљини означило је најбољих 15 минута сваког студента на факсу - паузу. Иако ми је требало добрих 5 минута да сиђем до приземља, осмехнуо сам се чим

сам видео друштво како се окупило око најхрабријег појединца који је унео гитару на факс и мало тише, да не изазове бес надређених на факсу, свирао хитове и музику коју су сви знали. Девојке су, у складу са својом природом, поцупкивале и заводљиво гледале младиће који су, баш насупрот својој природи, глумили потпуно незаинтересованост уз покоји скривени поглед, знајући да је то једини начин да допру до топлих додира тих компликованих бића. Сви су се смејали, причали вицове (који су својим некавалитетом изазивали готово физички бол у мени), али све то ми је помогло да схватим да нису мрачне учионице и просторије те које су досадне или занимљиве, него су људи ти који праве атмосферу, који сате проведене на факсу чине дужим или краћим. Добра забава је господарила чак и протоком времена, и следећа два часа, уз добру забаву на паузама прошли су потпуно неопажено. Истина, нисам знао да поновим ниједну реченицу из наизменичних струја, и тиме је мој одлазак на факс био потпуно бескористан, али ја сам се свеједно осећао као генерал Кутузов након што је поразио Наполеона.

Долазак кући значао је и почетак мојих мука јер сам захваљујући непраћењу вежби сада све морао сам да схватим. Требало је победити наизменичну струју и учинити је потпуно немоћном, иако сам ја био тај који се осећао немоћним. Било је предвече, то најлепше доба дана када се срећници спремају за излазак, а ја га проводим правећи двадесет литара Нес кафе од које ће ми испати очи. Тужна је судбина нас ЕТФ-оваца. Помирен са судбином и помало љут на Бога, сео сам за сто и поново прочитао исту реченицу: „Наизменична струја је електрична струја чија магнитуда и правац варирају периодично.“ Значи та струја има и магнитуду и правац. А ја треба да знам њен правац, иако не знам ни свој правац. И треба целу ноћ да учим покушавајући да схватим њен циљ, иако још нисам нашао свој. По други пут у току дана морао сам да пролазим кроз фазу тражења мотива и јефтину филозофију као

једини начин да кренем да учим. „А да, како сам могао да заборавим, нисам направио плејлисту за учење!“. Сав устрептао отишао сам на Јућуб уверен да обављам убедљиво најбитнију фазу учења. Следећих два сата неприметно је протекло у мом несебичном труду да као сваки ревносан студент поштено одрадим свој посао. Након мукотрпног посла, уследила је пауза. Присећао сам се како сам читао да уопште није добро учити више сати у комаду, него како је најефикаснији вид учења управо онај у којем се учи сат времена, а онда направи паузу од 15 минута. А ја, пошто сам састављао листу два сата, морам сад да одморим пола сата. Наравно, не због себе, због медицине. Ваљда они знају боље од мене људски организми најбољи начин његовог функционисања... и која сам ја ставка у свемиру да поричем нешто на шта су доктори вероватно потрошили године истраживања? Мада сам негде у себи био свестан да сам посегао за највећим непријатељем вишесатног учења, рационализацијом. Та опака болест могла је и највреднијег студента да натера да прекине учење и следећих пар сати проведе заваљен у фотељу гледајући неки умоболни акциони филм са 500 мртвих. И таман кад сам узео први задатак да урадим и када сам неки рандом део кола заменио Тевененовим генератором ослањајући се искључиво на интуицију, потајно се надајући да је то управо део кола који треба да се замени Тевененовим генератором, чуо се спасоносни звук телефона, звук поруке, звук самога Бога. Садржај поруке је био кобног карактера по моје учење и била је то једна од оних порука које су биле канцер мог студирања. „Ематори, резервисао сам Корчагин за 67 особа, имам још 3 места, па ај покушај да нађеш две особе, али кеве ти, покушај да буду мушки јер већ имамо 62 жене.“ Зашто Божеееее?! Имао сам још 5 дана до испита и никако нисам могао да изађем то вече. Ако одем вечерас, напићу се, а онда ћу и цео сутрашњи дан провести мамуран гледајући у зид, питајући се зашто је баш бео, уместо да учим. Овако, ако будем учио целу ноћ, можда

имам неке шансе да положим ово. А то ми је онда 48 бодова и ако останем на буџету, можда (али само можда) ме моји неће протерати у Сибир да дељем камење... А са друге стране, уопште није добро учити када су ти мисли на другој месту, и ако останем вечерас да учим, само ћу постићи контраефекат, бићу подложен фрустрацијама следећих пар дана што нисам изашао и то уопште није добро ни за мене, ни за учење. Да, није здраво ако останем да учим, иако морами зато ћу изаћи вечерас, а онда од сутра нећу ни спавати! Зашто би ико спавао? Ко је рекао да човек мора да спава?! Ево, ја од сутра нећу спавати 72 сата и изаћи ћу вечерас у кафану, а опет ћу стићи све да научим! Савршен план! Идем у кафану! Шта је живот ако не вече проведено у кафани где ћу уз флашу вина и цигаре попричати са својих 67 најдражих другова и где ће се са количином попијеног пића експоненцијално повећавати количина глупости које ћу изговорити, убеђен сам

био у тим тренуцима. Била је то још једна велика победа моје рационализације над учењем. А да сам био у праву уверио сам се чим сам дошао у кафану, јер је од тих 67оро њих бар 62 закључило исто што и ја... а оних петоро је било од оне сорте који све очисте у јуну, имају све десетке, а добри су ликови, занимљиви, пију као смукви у суштини сви знају да они поседују неку временску машину којом постижу све то. А код нас обичних смртника све се сводило на сурови избор. Срећом, вечерас смо сви направили прави избор. Како је вече пролазило, а алкохол заузимао место крви у мојим венама, иако нисам пуно о томе размишљао, све су ми се више разјашњавале наизменичне струје. И поред тога што ме је девојка која ми је играла у крилу деконцентрисала, коначно сам успео да схватим ширу слику тих струја, схватио сам њихову суштину. А одмах потом, схватио сам оно за чиме сам дуго трагао, схватио сам и своју суштину – моја суштину је била да схватим

њихову суштину! Како су ствари понекада јасне и једноставне! Чак сам и њихов правац и смер у глави успевао да одредим у тим моментима. Наизменичне струје су једна од најдивнијих појава у човечанству! Зашто ли сам пре само 3 сата ломио главу покушавајући да нађем део кола који треба да се замени Тевененовим генератором?! Па уз добар дигитрон и метод контурних струја, сваки проблем је решив. Нажалост, еуфорија око успешног завршетка учења је донела и последице и превелики број наздрављања и мешања пића условио је то да се, по обичају, не сећам остатка вечери. Следеће, а и последње чега се сећам је моменат када трчим го по улици у 5 ујутру и хистеричан од среће урлам: „Наизменична струја је електрична струја чија магнитуда и правац варирају периодично!!!“... и човека поред којег сам протрчао, који је промумлао: „овај је сигурно са ЕТФ-а.“

Срђан Шиановић

у ВЦР систему

Новогодишња очекивања

Новогодишња очекивања. Очекивања од Нове године. Очекивање у Новој години. Нова година у очекивању. Очекивање Нове године. Ново очекивање године. Математичко очекивање? Математичко очекивање од Нове године? Очекивање математике у новој години. Очекивање нове математике у старој години. Очекивање старе математике у новој години. Нова математика исто очекивање, година? Стара математика, старо очекивање, стара година, старији ми. Старији ЕТФ.

Ах да, око тога се овде ствари врте, зар не? Све у вашим животи-ма се на овај или онај начин врти око ЕТФ-а. Били ви свесни тога или не, он је ту, близу вас и масиван је. Народски речено тежак. Проклето тежак као црна рупа и што је занимљиво, тако се и по-наша. Добра вест је да не можете

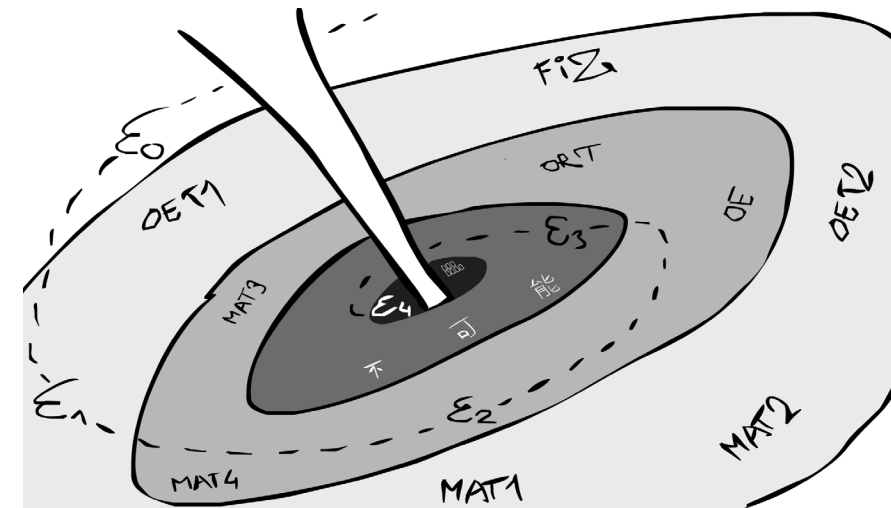
да му побегнете. Колико год да се трудили завршићете у некој рупи, био то КСТ или нека од лабораторија, сасвим је свеједно. Он увлачи и све близу вас, респективно. Прво ће увући ваше најближе. Вашу породицу која изгледа ближа понору од вас самих и подхитно јој је потребна нека велика сила (за оне приврженије рупи, Ф екстерно) како би се ублажило њено понирање. Додуше понирање можда и није права реч, јер све је ствар референтног система. То би требало да знате, као и све остало. С тим у виду можете изабрати референтну тачку тако да вам изгледа да идете праволинијски, и то чак напред ($dx > 0$)! Сложићете се има много система за прикривање вашег кружења око рупе и ка рупи. Онда, респективно, долази ваша веза. Респективна или не, то такође уопште није битно, јер ће и она бити увучена. Чак и у случају да их имате више, за не дај Боже, све ће оне бити прогутане врло брзо и бачене негде, ко зна где

далеко од вас, јер Црна рупа не зна где бије. Дакле ту Бог не помаже, а са хемијом се не бих играо.

Ипак не очајавајте што се тога тиче, није све тако црно као рупа. О чему се ради: Према незваничним информацијама (политички коректан израз за „прича се по крају“, „чула баба у дому здравља“ или „стриц од моје тетке, син-жена-брат, вид’о с рођене очи“) постоје одређени људи, једноставније речено крута тела, у вашој околини који исто реагују на окол-на поља које ствара Велика Црна Рупа (у даљем тексту ВЦР, јер сте вероватно навикли на скраћенице) и још ако се потрефи да сте супротног пола па се и приближите довољно близу да формирате дипол, вашој срећи неће бити краја. (Случај ди-монопола остављамо читаоцу на самостално разматрање, јер се, јел’те, сви трудимо да будемо политички коректни колко год накардно звучали сами себи). Коначно ћете имати правог партнера док лагано, брзином светлости, тонете кроз испитне рокове до ВЦР-а. Дешавања после контакта са ВЦР-ом нису научно испитана, те их у оквиру овог курса нећемо разматрати (иако бисмо могли, јел’те).

Сад се у целој тој конфузији губљења социјалног живота под утицајем велике Φ резултантно екстерно јавља још један Анштајну омиљен ефекат релативитета времена под утицајем велике масе. Због тог ефекта Нова година за нас (јесте, полако стварам свест о себи) има сасвим, сасвим другу конотацију.

Етимолошки посматрано у поглављу 1.1.1.1.1.1 (па се ти читаоче чеши где је то) смо се уверили да нова може бити и година и математика, којих има превише па смо „тако у могућности“. Док старо може бити све. Почев од ОЕТ-а, ОРТ-а, Физике, МИПС-а, МУПС-а и свих осталих перверзних скраћеница насталих због недостатка плувачке и живаца, преко године, семестара и колоквијума до вас самих ако сте превише инертни у односу на дејство ВЦР-а па слабије, али и даље сигурно, напредујете. Наравно посматрано из психички једино одрживог референтног система. И сад колико год

да су ови услови за појединце различити и колико год да све то видите друкчије од других, опет, као и у сваком расплету, постоји нешто заједничко за све нас, а односи се на цикличне активности ВЦР-а током испитног, односно рока за колоквијуме. Заправо ради се о оном привидном затишју после тога. Као дуга после кише или живот после смрти. То је право време да направите нека очекивања у овај пут слободнијем смислу те речи. Наравно пре тога треба отићи код фризера, обријати се, издепилирати се, исећи нокте, опрати зубе, почупати обрве, излечити синусе (Забога! Не те латиничне *sin*), средити онај свињац од собе у коме сте живели претходних недеља, и обавити све те небитне ствари на које сте потпуно заборавили. Онда треба платити рачун за телефон или уплатити кредит за исти и одговорити на све оне пропуштене позиве које сте накупили. Наравно ако имате пара, ако не онда само сечете нокте, шта да се ради. То наравно све под условом да вас се неко још увек сећа јер ако не, онда вам цаба и паре и Нова година и све. Поред позива треба послати понеку занимљиву поруку која потврђује вашу виталност и жељу за животом и надате се да ће сви заборавити ваше црне рупе у времену, овог пута посматрано из неког другог, нама страног, још изопаченијег референтног система, и тако вам допустити да заборавите бурне претходне недеље.

Тако да у поређењу са крајем испитног рока, ова белосветска Нова година је мало дете, или рецимо супернова у односу на ВЦР. Што опет за нас и није тако лоше.

Имати један такав спектакл на свака 2-3 месеца. Иц лајк Крисмас ин џулај! Само што не добијате го-милу понуда два месеца раније о тамо неким богатим, мистичним, хипнотичним и ексклузивним местима за неке смешне паре од којих просечан студент може да живи месец дана. Ако се приштеди на храни и два. Јер студент увек може да приштеди на храни. Исто тако и мој ћале може да уштеди на гориву јер не вози Ленд Ровера, додуше он га и нема, али Боже мој, он вози новог Југа званог Пунто. Па кад може он од 130 кг. да се стисне могу ваљда и ја са тричавих 80? А не то је пре колоквијума, сад ево вага каже 85. Са том мишљу, на дневној бази понављам себи највећу студентску лаж: „Нисам гладан!“ А некако ми се чини да у овом проклетом граду раде само пекаре и посластикарнице и прави је успех избећи их на путу кућа-факс, факс-кућа. Сад је тај пут сав окићен у неке лампице па човек и скрене некако поглед, да не гледају очи док желудац пати певајући своју зарибалу баладу.

И тако док се Земљани спремају да прославе своју Нову годину, у ВЦР систему траје затишје пред јануарску буру. Једино што можемо очекивати од Нове године јесте „само једна луда ноћ“ јер после ње живот иде даље. ВЦР систем наставља да се окреће и треба осигурати да се у Новој години вртимо на неком новом кругу, јер се у нашем, за разлику од земаљског, године не завршавају саме од себе, а чији је систем исправнији. Време ће показати упркос свој својој релативности.

Анђелко Цајковић

No matter what we get out of this

I know we'll never forget

” You'd better close your eyes,
Bow your head,
Wait for the ricochet

Идеја је испрва била да о Дип Парплу пишем на две стране, а две да искористим за представљање неког релативно непознатог бенда. А онда сам почео да пишем. И схватио сам да 36 година активног бављења музиком никако не могу да сместим у хиљаду речи колико стаје на већ поменуте две стране. Заправо, нисам сигуран да ће и ове две хиљаде бити довољне, али пробаћу. Исто тако, хтео сам да вам пишем о занимљивој историји бенда, али морам да се осврнем и на неке најопштије информације о њима. Па, да почнем.

Све је почело давне 1967. године, када је на идеју Крис

Куртиса основана супер-група *Roundabout* (вртешка), којој су приступили Јон Лорд на *Hammond* оргуљама и гитариста Ричи Блекмор. Замисао је била да се чланови бенда смењују као на вртешци. И збиља, понашање бубњара и оснивача бенда, Куртиса, је довело до његовог избацивања из истог. Како су, на срећу, Ричи и Јон желели да наставе са радом, у „Вртешку“ су „увукли“ чланове који ће касније чинити оригиналну поставу Дип Парпла. То су били басиста Ник Симпер, Род Еванс за микрофон и бубњар Ијан Пејс.

Након турнеје по Данској и Шведској, 1968. године, одлучено је да „Вртешка“ промени име.

Једна од опција био је предлог Ричија Блекмора - *Deep Purple*, по омиљеној песми његове бабе. Друга опција је била *Concrete God*. Усвојен је Ричијев предлог. Тако је настао један од симбола рок музике, бенд који је продао преко сто милиона албума, један од родитеља модерног хард рока и хеви метала. Тако је настао Дип Парпл.

Током 36 година свог постојања, издали су 18 студијских албума, 42 лајв албума, 24 компилације и 13 видео албума, испевали песме о љубави, рату, о догађајима из сопствених живота, певали о свему. У сваком тренутку, бенд се састојао од певача, гитаристе, клавијатуристе, бубњара и басисте. Кроз бенд је продефиловало 14 чланова, од којих су свакако најбитнији и најзначајнији Ричи Блекмор, Јон Лорд, Пејс, Гилан и Гловер. Ијан Пејс је једини

члан који је био у свакој постави „Љубичастих“ и једини члан који је свирао на сваком албуму ове групе и за све те године прешао пут од прогресив рока, блуз рока, преко хард рока до хеви метала и назад. Први фронтмен бенда био је, сада већ покојни, Јон Лорд. А кроз бенд су прошле величине као што су Џо Лин Тарнер, Сатријани, Стив Морс, Ковердејл...

Најкомерцијалнија постава је била она са Блекмором и Лордом, Пејсом, Гиланом и Гловером. Албум којим су се пробили је *Deep Purple in Rock*, а песма *Speed king*, једна од најгласнијих песама са албума, је заправо прва песма коју је написао Гилан. Али, вероватно најпознатија ствар са тог албума, а можда и уопште је *Child in time*, протестна песма против рата у Вијетнаму. Поједини елементи песме су узети из нумере *Bombay calling* бенда *It's beautiful day*, а за

узврат је њима на коришћење дата песма *Wring that neck*, коју су они препевали. Постоје легенде везане за ову песму, а једна од најпознатијих је свакако она везана за концерт у Токију и „пуцањ“ који се чује приликом Гилановог вриска. Док су неки тврдили да је реч о самоубиству некога из публике (погодила га песма), други кажу да је пала расвета. Права истина је, заправо, да је звук произвео Јон Лорд на својим *Hammond* оргуљама, и да се исти звук, само друге јачине може наћи у песми *Higway star* са албума *Made in Japan*.

1972. године, у марту је издат један од најпознатијих албума у историји хард рока, албум *Machine head* на ком се виде утицаји класичне и блуз музике и на ком се налазе класици попут *Higway star*, *Lazy*, *Space truckin*, *Smoke on the water*... Целокупна прича око настанка овог албума је фасцинантна. А о

Казино у пламену

квалитету истог довољно говори и то што га је Ози Озборн сврстао у топ 10 албума свих времена. Песма *Higway star* је инспирисана Баховим радом, а написали су је Блекмор и Гилан у аутобусу као одговор на питање репортера како пишу песме! Исте вечери је први пут изведена. Треба ли нагласити да су је обрадили и изводили многи бендови, а вероватно најпознатији од њих су *Faith no more* и *Dream Theater*. Још један класик са овог албума је већ споменут, *Space truckin'*, који је опет прерађен више пута, а од познатих бендова прерадили су га *Dream Theater*, *Overkill*, *Tesla*, а ускоро ће изаћи и још једна верзија, ни мање ни више, него у извођењу *Iron Maiden-a*.

Посебан пасус свакако заслужује један од најпознатијих рифова свих времена, риф који сваки гитариста зна и можда најпознатија песма са овог албума, песма која је на исти је доспела на веома интересантан начин, *Smoke on the*

water. Наиме, албум је снимљен у Монтроу, швајцарском граду на Женевском језеру, 1971. године, у децембру. Иницијално, албум је требало да буде снимљен у казину, али је дошло до неочекиваног развоја ситуације. Пошто је казино сваке зиме био затваран због сређивања, бенд је стигао на језеро 3. децембра, а за 4. децембар је био заказан последњи концерт у сезони, концерт Френка Запе на ком је неко из публике запалио кров пуцајући из пиштоља за сигнализацију, о чему сведоче стихови:

*But some stupid with a flare gun,
Burned the place to the ground.*

А рефрен је најпростији опис призора који су видели са тераса свог хотела, дим изнад језера, и казино у пламену.

Smoke on the water and fire in the sky

”

**I've been lonely,
I've been cold.
I've been looking
for a woman to
have and hold
'cause I know, yes
I know I've been
mistreated.**

”

**But I feel I'm
growing older
And the songs
that I have sung
Echo in the distance
Like the sound
Of a windmill
goin' round
I guess I'll always be
A soldier of fortune**

Интересантни су и стихови:
*Funky Claude was running in and out,
Pulling kids out the ground.*

И они говоре о кооснивачу *Montreux Jazz* фестивала и директору истог који је помогао при спашавању публике од ватре. Ново место за снимање им је нашао Нобс (*Funky Claude*) и то је било локално позориште *The Pavilion*. По његовим речима, чланови бенда су му приредили изненађење, песму која није требало да буде на албуму, ову песму. На његов наговор, ипак је убачена.

Што се снимања у позоришту тиче, стигли су да сниме само део једне песме, кад их је полиција избацила због жалби комшилука на буку. Снимање је довршено у Гранд Хотелу, након недељу дана, а једина песма која није ту снимљена у целости је била *Smoke on the water*.

Трећу поставу групе су поред три оснивача чинили Ковердејл и Глен Хјуз. Ковердејл, који је у то време био певач локалног бенда *The Government* је видео оглас у ком бенд тражи певача који ће заменили Гилана, а како је већ свирао са Дип Парплом 1969. био је познат члановима бенда, и након што им је послао касету и касније прошао аудицију, Ковердејл је примљен у бенд.

Доласком овог двојца, у музици бенда се виде елементи соул-а, фанка, блуза... Први албум ове поставе је *Burn*, а најпознатије песме са тог албума су *Burn* и *Mistreated*. Иако је друга требало да се нађе још на албуму *Machine head*, Ричи ју је сачувао, а Ковердејл је написао текст. По Ковердејловим речима, покушаји извођења ове песме су га буквално довели до суза, јер није могао да „произведе“ звук који је желео. На крају, труд се исплатио и песма је постала класик.

Наредни албум је још дубље залажење бенда у блуз и фанк рок, а такође представља и почетак краја основе Дип Парпла (трија Блекмор-Лорд-Пејс). Наиме, Ричи је након овог албума напустио бенд и основао *Rainbow*, заједно са Рони Џејмс Диом. Као и на сваком дотадашњем и на Стормбрингеру су се нашле невероватне ствари,

пре свега *Soldier of Fortune*, ствар која је у 15 најслушанијих песама Љубичастих.

Наредни албум је дошао упркос причама да група неће наставити са радом након одласка Блекмора из исте, али је на његово место дошао Томи Болин. Иако је продаја прошла доста добро, *Come taste the band* се сматра једним од слабијих издања ове машинерије. Чак је и Гилан изјавио да плоча нема везе са оним шта је Дип Парпл заправо био. Испоставило се да је био у праву, с обзиром да бенд у наредних 9 година није издао ниједан албум.

А онда се 1984. године окупила друга, најуспешнија постава бенда. Поново су на окупу били Лорд, Ричи, Пејс, Гловер и Гилан и издат је једанаести албум. Фрост из Ролинг Стоун магазина му је дао прелазну оцену (2/5 звездица) уз закључак да је материјал на брзину натрпан. И поред тога, дошао је до броја пет у Великој Британији и броја 17 на Билбордовој листи топ 200 албума у САД. А на истом се нашла и песма коју је Блекмор означио као њему омиљену ствар Љубичастих — насловну траку *Perfect Strangers*.

Најбољи опис наредног албума је дао управо Гилан. Рекао је да на њему има неких добрих песама, да на њему може да се чује пет професионалаца како дају све од себе, али да попут фудбалског тима са једанаест звезда, нешто не функционише. Да им фали заједнички дух — дух бенда. А Лорд је на то додао да су направили велику грешку у покушају да прате тренутне музичке струје. И заиста *The house of blue light* свакако не спада у врх стваралаштва групе и то је повукло неке даље догађаје. Поново је дошло до неслагања између Гилана и Ричија, поново су на видело изашла њихова различита виђења бенда и Гилан је замењен. На његово место је дошао Џо Лин Тарнер (главни вокал Ричијевог *Rainbow-a*), а нови албум је лоше прошао. Једина песма са *Slaves and Masters-a* која је постигла велики успех, и достигла ниво култа је *King of dreams*, мада је и то питање.

Још један албум — још један промашај. Иако то можда прегрубо звучи, тако је, јер великане

Ијан Пејс

Гилан пише текст песме *Smoke on the water*

Ричи Блекмор

” I’m real smooth dancer,
I’m fantasy man,
Master of illusion,
Magic touch in my hand
All the stages are empty
when I steal the scenes
A beggar of love,
second hand hero...
King of dreams

поредим са великанима, а не са вашарским музичарима. А Дип Парпл су свакако великани. На четрнаестом албуму је поново запевао Гилан, а албум је прошао још горе него претходни. Да ли због квалитета или због нових трендова у музици, никад нећемо сазнати. Али као резултат свега тога, опет је до изражаја дошло незадовољство и Блекмор је напустио бенд. А на турнеји га је заменио Сатријани. Испоставило се да је Блекмор заувек напустио бенд.

Доласком Стива Морса, група излази из режима вртешке, и добија поставу која се не мења у наредних пар година. Нови заокрет у звуку и пар песама које се и до дана данашњег изводе на њиховим концертима. И већ на албуму *Purpendicular* постаје јасна разлика

између Блекморовог и Морсовог Дип Парпла.

Иако им ни наредни радови нису лоши, нисам сигуран да могу да останем објективан при коментарисању истих, пре свега зато што се њима просек не прашта. А ако се узме у обзир да је 2002. и Лорд напустио бенд, то више није било то. Ове, 2012. године су били номиновани за *R'n'R* кућу славних, али опет нису постали чланови, упркос томе што су дефинисали појам хард рока и хеви метала уз незаборавни *Black Sabbath*, *Led Zeppelin* и *Uriah Heep*. У сваком случају, много ће воде протећи Дунавом док се поново не појави музичар који траје колико трају ове легенде.

Никола Ременски

Стави свој живот у стихове

Шта ја радим

Ја сам осакаћена
Исекли су ми грану љубави
Грану живота сјајног
Ја сам смртница вечна
Ја сам жена невина
Свима давана и продавана
Ја сам поштен човек
Који живи од мита
Ја сам здрава особа
Која болује од неизлечиве болести
Ја сам искрена
Шта ја радим?

Александра Куч

Свилене нити твога бића

Свилене нити твога бића
Скренути поглед у немоје страху
Додир усана од крви и меса
И мирис самоће у заједничком даху

Не знаш да желиш и не знаш шта
желиш
Тугом си купио време до смрти
Бездушни јецај под ноктима урезан
И истина што око лажи се врти

Сањаш да једном будиш се слободан
Смењујеш дане скривајући сузе
Пркосиш свима, у бесу, у љутњи
И глођеш окове у горкој слутњи

Проклињеш време што не зна да
стане

И казљку што сурово милује круг
Плашиш се да једном бићеш стар
И да самоћа биће ти једини друг

Срђан Шћановић

Нема више времена

Нема више времена
И морам поћи још ноћас.
Али памтићу,
Ох, дакако ћу памтити све,
Баш све што се десило!
И тамо негде, тамо далеко,
Тражићу помиловање за све нас.
За тебе, за мене,
Што глухо ћутасмо неко време
Ноћи те крај камина
Непотребног у том трену.
Били смо ту ти и ја
И неколико звезда на ведром небу
У хладним планинским ноћима.
Те ноћи, можда кобне ноћи,
Рекли смо све што нисмо смели
Све што раздражује проклету
машту
У самоћи.
Та ноћ мој живот је
Јер живим у нади да ће се поно-
вити,
А неће, знам да неће
Јер би било ванземаљски
Да људско биће то још једном
Доживи.

И сада када одлазим не знам куда
И не знам када се тамо стиже
Ћутаћу, болно ћу ћутати и јецати
ноћима.

Али бићу посебна
Што сам са тобом докучила недо-
кучиво.

Ти иди тамо њој, некој, не знам
ни ја
Иди и буди посебан, никад више
задовољан,
Иди и пати као ја.

Сети сенекад крај отвореног
прозора
Уз цигарету и густе облаке дима,
Сети се нечег давно угашеног
И пошаљи један издах дуванског
дима мени,

Удахнућу га као нови живот,
Као ново здравље и снагу.
Нема више времена
И морам поћи још ноћас,
Али памтићу све
И тамо негде далеко од свега
Тражићу помиловање за нас.

Александра Куч

Звук слободе

Та гомила људи
И речи и уздаха
Снова, журбе, свађа
Мириса успомена и покрета
Тај свет пун чуда
А тако мало знатижеље
Радозналости
Увек исто
Стално увек исто
Исти дани, места, људи
Исте улице
Мој град

Волим га, али је тако сам
Усамљен кишан
И ништа се не мења
Док то сам не пожелиш
Брдо истих речи
Насмејана лица
И она тужна
Монотонија у сивилу

Већ је пала киша
Ноћи дуге
А чине се тако кратким
У бескрајном обављању
Непотребних ствари и радњи
Нешто ново, иновативно
Нешто што буди осећања,
Емоције било какве
Тугу, срећу, бол
Очекивање и ишчекивање
Нечег или некога
Љубав

А можда и није
Само симпатије
Довољне да будеш срећан
Нешто другачије, чудно
Да се запиташ
Да ли стварно постојиш
Или је то само варка
Јер не радиш ништа
Знаш да твој живот пролази
И досадно ти је
Уморан си

Али не знаш шта да урадиш
Како би стварност била
Другачија, занимљивија
Да имаш пуно новца
Ех тад би било лако
Али овако
Тачка А у тачку Б
Одређеном брзином
Превише споро
Или брзо
Толико хитро

Да живот уопште ни не видим
Оно испод њега
Прави разлог твог постојања
Судбину, будућност, личност

Нешто унутар нас самих

Нешто добро ил' лепо
Али не
Све остаје исто
Исто
Исто
Док не полуди
У својој сивој монотонији.

Јелисавића Илић

....

Песма

Покретна трака исписује речи
палих бораца,
Први пут са дозом тешког
схватања,
Још једна жртва црног лептира,
Харонов џеп отежава.

Слика удаљених предела пролази
данима,
Разарања древних градова
постављају темеље вечних
кошмара,
Шинска возила приносе жртву
непознатим бићима,
Даљина као оштрица сече смисао
живљења
И шаље ме у наручје порока.

Још једна ноћ проведена над
нотама старих домова,
Само да ми зачини отворене ране,
Још једна ноћ и страх од осврта,
Осећај у мене упртих погледа,
Тешка осуда и уједи гладних
цукаца.

Кренем назад, а не знам куда,
Оно што тражим је негде далеко,
Можда у Рају, а можда поред пута,
Емоционална уцена, растројство у
лудило претвара,
Осећај у мене упртих погледа,
Тешка осуда и уједи гладних
цукаца

Сам попут старих вукова.

Никола Ременски

Генератор кроз миленијуме

Отпорник је настао као *underground* лист студентске електротехнике у оквиру Студентске уније Електротехничког факултета 1994. године. Реномиран од стране Ивана Јованова – Вање и Владимира Орлића - Чегија, Отпорник је добио ново рухо модерног студентског часописа са препознатљивим стилем прожетим стваралачким духом ЕТФ-оваца и широким спектром тема. Отпорник је доживео своја 3 издања у периоду од 2003. до 2005. пре него што се редакција осамосталила и преименовала часопис у данашњи Генератор.

Иако промењено, име Отпорник је оставило упечатљив траг у срцима свих којих су га стварали.

Такозвани ОТПОРНИЋАРИ како су се популарно називали чланови редакције, увек су били задужени за подизање расположења и кретивност. Било да је у питању журка, Електријада или нека друга згода Отпорнићари су били препознатљиви по понашању и налик свим писцима и биемима заробљеним у телу инжењера користили су много горива заједничког за обе професије – алкохола.

Први састанак сазван је за 28. мај 2003. године на иницијативу Вање и Чегија а кроз редакцију су прошли многи студенти Електротехнике, али и других факултета. Занимљиво је да је уз оснивачку редакцију стао

и Милош Маринковић – Миле један од најплодоноснијих аутора препознатљивог стила и велики хумориста који је у то време још увек похађао Гимназију. Легенде редакције из времена првог издања које се не могу заборавити су Владимир Митровић, Светозар Петровић, Бранко Кокановић – Кокан, Никола Сологуб, Раде Божовић, Саша Здравковић, Вук Орашанин, Милош Јовановић, Немања Вукотић, Дејан Петковић, Марко Филиповић... Срђан Аћимовић-Аћим, поред ауторских текстова оставио је упечатљив траг својим стриповима и илустрацијама које су часопису дале препознатљиву ноту.

Женски део редакције заслужује посебан осврт. Часопису су својим ангажовањем допринели Бранка Тешановић, Мина Лазаревић, Амела Беба Зековић, Ивана Стевановић (Филолошки факултет) и Адријана Вамош (Филолошки факултет).

*Иван Јованов - Вања
Лејенда је поново рођена!*

Први део приче о „Генератору“ практично је други део приче о новом „Отпорнику“, коју је екипа из редакције започела 2003-ће. Децембра 2005. године, после повеће паузе у излагању, редакција и дотадашњи издавач часописа СУЕТФ сагласно констатују да издавач више није у могућности да финансијски прати динамику и концепцију листа које редакција форсира, и часопис студената Електротехнике мења издавача. Лист почиње да финансира факултет, а жељи Уније да име „Отпорник“ остане као појам везано за активности ове организације током њене историје, редакција демократски излази у сусрет – после вишедневног усаглашавања међу члановима тима гласањем је бирано ново име за часопис.

Било је свакаких глупих предлога („Калем“ је звучао превише пољопривредно, „Кондензатор“ безвезе, „Штекер“ је изазвао буру негодовања код чланова редакције, „Шмекер“ је изазвао буру смеха код женских чланица редакције, „Сигнал“ је звучао као паста за зубе, „Миле“ се свиђало само Милету и ником више, „Пентхаус“

је било заузето, „Деца електрона“ – наравно, нико није ни предложио, итд.) – и на крају је изабрано име око ког је било најмање неслагања. „Генератор“ је рођен!

Буквално у исто време часопис остаје без главног и одговорног уредника – због све већег ангажмана на студентском организовању и студентским синдикалним активностима Вања даје оставку на место адмирала. Дотадашњи уредник Чеги уценама и подмићивањем успева да издејствује унапређење у звање новог шефа (а и, реално, увек сам био најјачи и најлепше сам певао), а на упражњено место уредника ускоче Раде (ни дан-данас никоме није јасно како...). Редакција шљака пуном паром, стижу звучна појачања: Душан-Дуле Дураковић, Валерија Спасић, Магдалена Мајсторовић, Весна Сретеновић; за једну календарску годину и два месеца искаче 5 нових бројева (а могао је и шести, само да после Електријаде `06 није пола редакције било месец дана на лечењу због претеране токсикације). И даље смо најжешћа екипа на факсу, харамо студентским журкама, најављујемо дешавања, откривамо афере, производимо афере, боримо се за правду, не боримо се за неправду, афирмишемо парољу „младост-лудост“ увек и на сваком месту, ширимо љубав. Поред „Отпорнићара“, услед снажног пораста броја припадника најлепшег пола у редакцији оживљава нова фракција – Женераторке. Доминација „Генератора“ се може сликовито описати следећим примером: од укупно 3 кандидата на изборима за студента продекана 2006.-е, двојица су била из редакције (и, нормаааално, један је победио, а други је заузео високо треће место). Чланови редакције заузимају високе позиције по буквално свим студентским организацијама на факсу, неки постају демонстратори на предметима, а неки смувају и прву девојку у животу.

У рано пролеће 2007. администрација, после дугих и болних преговора, уступа своје фотеље лепшима од себе – Чеги се повлачи након што је отишао са факса (и након што му је обећана доживотна

титула Вечитог Вољеног Вође, што бих овом приликом нагласио), а Раде се повлачи након што је и сам отишао са факса и почео да се бави милионским тендерима. Према последњим информацијама, Миле и даље пије за сву тројицу. На чело стиже нови убојити дует, почиње нова епоха у историји „Генератора“...

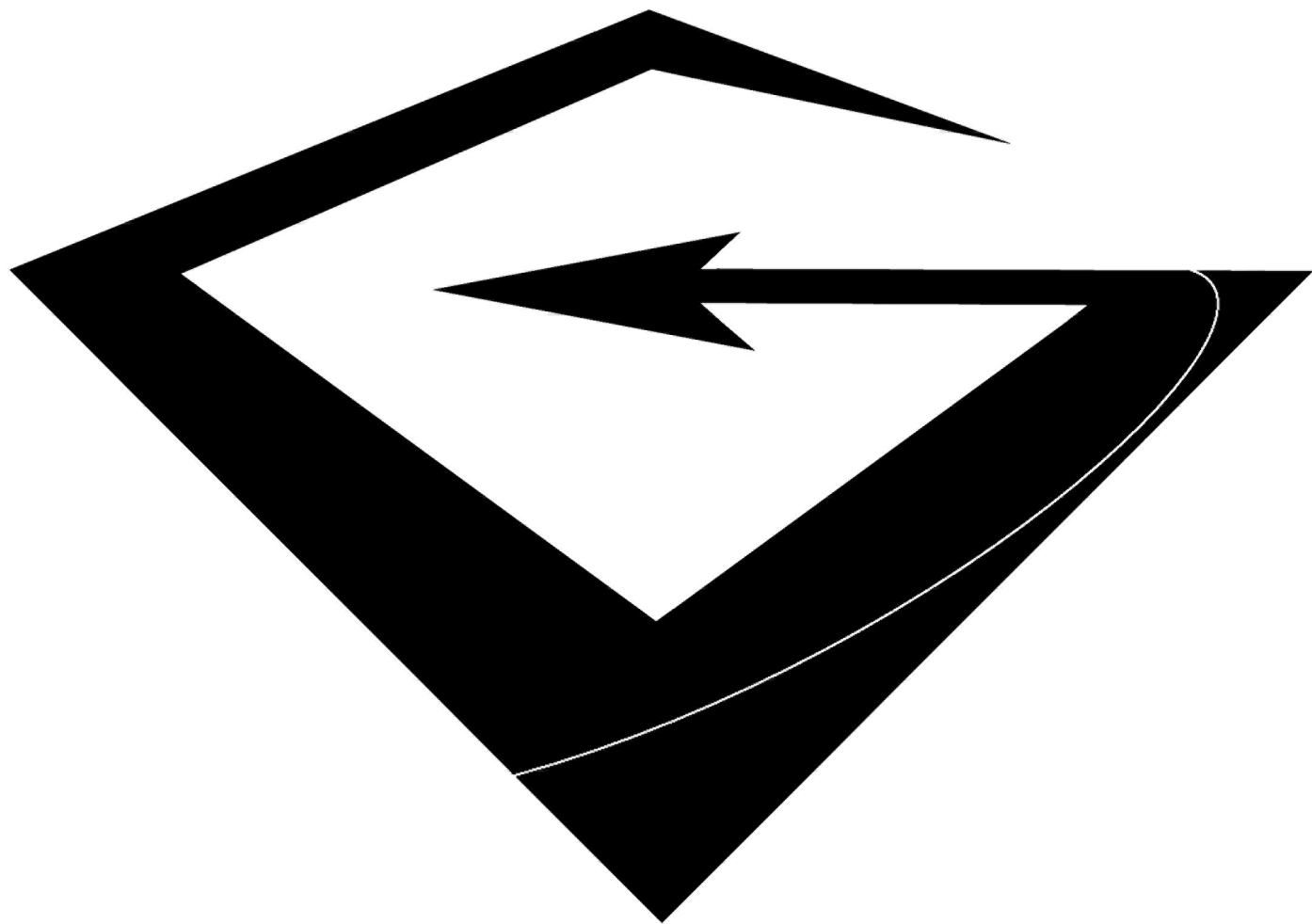
Владимир Орлић - Чеги

Лејенда је и даље живи!

Пошто нас ВВВ и Премијер напустише, и то баш пред јунски рок, редакција остаде безглављена за извесни период. Ту се мало преговарало, мало спамовало по листи, у принципу највише пило (или се само тиме хвале, а тајно седе кући и уче, као сви прави ЕТФ-овци) а поводом Генератора ништа се није радило. Већина нас је била заузета својим обавезама, и завршавањем факултета, па нико није био нарочито расположен да преузме одговорност.

У септембру, као прави припадник Срба, који више од свега воле да су главни, ја се реших да преузмем ту одговорност. А било ми је и жао да се часопис угаси после скоро 5 година. Поред мене, краћи временски период, уредник је био Вук Орашанин, али због броја приватних обавеза није могао да одвоји довољно времена, тако да смо одлучили да га у томе замени Саша Здравковић, у слободно време и песник, без кога не бисмо много тога успели, а који има једнак број обавеза као и ја. На његово инсистирање пишем и да смо бољи поред тога што смо лепши, јер смо повећали дозу критике, а и баш је лепо хвалити сам себе.

Пошто редакција никако није могла да функционише без трансфузије, разаслах позиве и огласе на све стране, на шта се одазва доста људи а на састанку се појавише два човека – Владимир Капор (јесте му Момо Капор род) и Борис Сергијевић. Капор се, поред текстова, истакао и преломом, довођењем нових људи, и израдом овог сајта. После њих нам се прикључио Сава Симић (познати спамер, и у томе, достојни наследник ВВВ – Чегија), па затим Марија

Савић, Ивана Вукашиновић Иванчица (Ветерина), Никола Милошевић, Игор Лукић (нови, изузетно талентовани, човек за прелом). Посебно морам да издвојим уметнике – Сању Умићевић, достојног Аћимовог наследника у илустрацијама и Аљошу Сологуба – дизајнера насловних страна бројева 7 и 8, и надам се бројних идућих и наравно доброг старог и непревазиђеног Аћима који нас још није напустио, а надамо се и неће скоро.

Бранка Тешановић

Крах и усљон империје

Праћен бројним „недаћама“, пре свега дипломирањима разних чланова редакције, редакција и уредништво су се непрестано мењали, такорећи, преносили се са колена на колена. Како би који старији члан отишао, тако би га заменио неко други. Међутим, у октобру 2009. године излази

последњи редован број часописа. Факултет више нема новца за финансирање следећег, „баксузног“, тринаестог броја. Редакција не успева да се скупи, а такође, мали је и број младих ентузијазиста и боема.

Конечно, доласком високог Анђелка Цајковића и Горана Беговића, покреће се иницијатива за писање тринаестог броја. Пошто су текстови били готови на време, а редакција задовољна учињеним, морало је нешто да искрсне. Јесте, недостатак новца и тај несрећни број опет није издат. Конечно, на пролеће 2011. склапа се договор са Академском мисли и излази тринаести број.

Цела прича никако не би била комплетна да се не спомене још један једногодишњи пост, који траје све до доласка потпуно нове редакције, овога пута јако младе и жељне писања. У редакцију, почетком 2012. долазе Никола Косановић - Поноћни

Јахач и Никола Ременски - Реме и Генератор стављају на апарате. Овога пута, младо чланство уз велике напоре ветерана, Игора Лукића и Милане Милошевић завршава и тај четрнаести број и постиже договор са Академском мисли о штампању следећих бројева, што уједно значи и потпуно излечење часописа заслугом СУЕТФ-а и њених чланова.

Сада, у тренутку писања јубиларног 15. броја, редакција је додатно подмлађена, а Генератор је добио нови лого који је осмислио и одрадио извесни м. Ентузијазама избија из чланова редакције више него икада, а Генератор као организам је потпуно опорављен, тако да се већ следеће године може очекивати повећана учестаност издавања. Ова вишедеценијска прича се наставља, тако да је прерано за једну потпуно заокружену причу какву су бивши уредници дали.

Никола Ременски

